Louisa May Alcott

Abbedens genfærd

Louisa May Alcott

Abbedens genfærd

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Louisa May Alcott: *Abbedens genfærd* er baseret på en amerikansk originaler, som er public domain i hele verden.

Oversætteren har givet tilladelse til distribution af nærværende danske udgave af under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Louisa May Alcott: *Abbedens genfærd* is based upon an american original in the public domain worldwide.

The translator of this danish edition has consented to the distribution of his work under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Dramatis personae

"Hvordan går det, Frank? Først på benene som sædvanlig, hva'?"

"Sildig fugl fanger ingen orm, major."

"Forbandet ugalant udtryk, når man tager i betragtning at den orm, De omtaler, er den smukke Octavia." Og med en megetsigende latter indtog majoren enhver ægte engelskmands yndlingspositur foran kaminen.

Den anden kastede et hurtigt blik på ham, og et udtryk af ængstelse fo'r over hans ansigt, idet han svarede med en udmærket efterligning af ligegyldighed: "De er alt for hurtig i Deres opfattelse, major. Jeg må vist hellere være på min post, så længe De er her i huset. Er der kommet nogen flere? Jeg syntes, jeg hørte en vogn for lidt siden."

"Det var general Snowdon og hans charmerende kone. Maurice Treherne kom, mens vi var ude, men ham har jeg endnu ikke set noget til, den stakkels fyr!"

"Det må De nok sige; han har det virkelig hårdt, hvis det, jeg har hørt om ham, er rigtigt. Jeg er ikke helt inde i sagen, og det bør jeg nok være, hvis jeg ikke skal komme til at lave nogle bommerter. Sig mig, hvordan det står til, major; der er en god halv times tid til vi skal spise, og sir Jasper er aldrig præcis."

"Ja, De har vel ret til at vide det, hvis De har tænkt Dem at prøve lykken hos Octavia."

Majoren gik med faste skridt ned gennem de tre dagligstuer for at sikre sig, at der ikke var noget nysgerrigt tyende, der lyttede, og da han havde fundet dem alle øde og tomme, vendte han tilbage til sin plads, mens den unge Annon lænede sig

tilbage i en sofa for med intens interesse at lytte til majorens fortælling.

"De ved nok, at man antog, at gamle sir Jasper, der jo var ugift, ville efterlade hele sin formue til sine to nevøer. Men han var noget af en særling, og da titlen jo nødvendigvis måtte overgå til Jasper den Yngre, bestemte den gamle, at Maurice skulle have alle pengene. Han var fattig, og den unge Jasper var rig, og det syntes ikke at være andet end ret og rigtigt; men de to unge mænds fru moder blev meget vred, da hun hørte, hvordan testamentet var sat op."

"Men Maurice fik jo ikke pengene. Hvordan gik det til?"

"Der var noget mystisk ved det, som jeg nok skal finde ud af en dag. Det hele gik glat, indtil den ulykkelige sejltur, hvor nevøerne led skibbrud. Maurice frelste Jaspers liv, og mistede næsten sit eget ved det. Jeg tænker nok, han ønsker, det var tilfældet, frem for at han skulle blive den sølle krøbling, han nu er. Strabadser og overanstrengelse, og manglende pleje sidenhen gjorde ham lam i benene, og der sidder han så – en god, talentfuld, livlig fyr bundet til den forbandede stol som en anden affældig gammel mand."

"Hvordan tager han det?" spurgte Annon, da majoren rystede på sit grå hoved med en forræderisk gysen i stemmen ved de sidste ord.

"Som en filosof – næsten en helt. Han er for stolt til at vise sin fortvivlelse over denne bratte afslutning på alle sin forhåbninger; for ædelmodig til at beklage sig – Jasper er helt ødelagt over det – og for modig til at lade sig kue af en ulykke, der ville drive mange andre mænd til vanvid."

"Er det rigtigt, at sir Jasper, da han fik alt dette at vide, opsatte et nyt testamente, hvori han efterlod hver en skilling til sin navnefælle?"

"Ja, og deri ligger netop mysteriet. Ikke alene tog han formuen fra stakkels Maurice, men han satte den oven i købet fast, så Jasper ikke kan røre den, og når han dør, går det hele til Octavia."

"Den gamle må have mistet forstanden. Hvad i Himlens navn havde han tænkt sig med at lade Maurice stå hjælpeløs og uden midler efter at han således havde opofret sig for Jasper? Havde han gjort noget, der kunne fornærme den gamle?"

"Ingen ved det; Maurice har ikke selv den mindste idé om årsagen til dette pludselige indfald, og den gamle mand ville ikke give nogen grund. Han døde kort tid efter, og i samme øjeblik Jasper overtog titlen og ejendommen, hentede han sin fætter hertil, og behandler ham som en broder. Jasper er en ædel natur, og trods alle hans fejl, så kan jeg ikke lade være med at nære dyb respekt for ham på grund af dette," sagde majoren med følelse.

"Hvad vil Maurice gøre nu, når han ikke kan gå ind i hæren, som han havde til hensigt?" spurgte Annon, der havde sat sig op og lænede sig interesseret frem mod majoren.

"Gifte sig med Octavia og bane sig sin egen vej frem i verden, håber jeg."

"Det lyder som et smukt lille arrangement, men frøken Treherne kunne måske gøre indsigelse," sagde Annon, idet han rejste sig med en pludselig glød i blikket.

"Det tror jeg nu ikke, med mindre nogen kommer på tværs. Medlidenhed hos kvinder er meget lig kærlighed, og hun nærer

den blideste medfølelse med sin fætter. Ingen søster kunne være mere hengiven og da Maurice er en køn fyr med mange talenter, er det ikke svært at forudsige enden på den historie, hvis der, som før bemærket, ikke er nogen, der blander sig og skuffer den stakkels dreng igen."

"De støtter hans sag, kan jeg høre, og fortæller mig, at jeg bør trække mig tilbage. Tak for advarslen, major; men da Maurice Treherne er en usædvanlig mand i mange henseender, tror jeg nok, at vi er ligeværdige, trods hans ulykke. Nej, om noget har han i virkeligheden fordelen over mig, for frøken Treherne har medlidenhed med ham, og det er et stærkt kort i min rivals favør. Jeg skal være så højsindet, det er mig muligt, men jeg træder ikke så meget som ét skridt tilbage og opgiver den kvinde, jeg elsker, uden dog at forsøge min lykke hos hende først."

Annon vendte sig med et beslutsomt udtryk mod major Royston, hvis skarpe blik allerede tidligere havde set den sandhed, han netop havde indrømmet overfor sig selv. Majoren smilede, da han hørte det, og sagde hastigt, idet han hørte skridt udenfor: "Gør Deres bedste, men Maurice vil under alle omstændigheder vinde."

"Vi får se," svarede Annon sammenbidt.

Deres vært kom nu ind, og de forlod følgelig emnet. Men majorens ord havde bundfældet sig i den unge mands sind, og ville have været ham dobbelt bitre, hvis han havde vidst at deres fortrolige samtale var blevet overhørt. På hver side af den store kamin var en dør, som førte til en række værelser, der havde være den gamle sir Jaspers. Disse værelser var blevet overladt Maurice Treherne, som netop var kommet tilbage fra London,

hvor han havde været inde for at konsultere en vis bekendt læge. Han var kommet ubemærket hjem, havde uset taget sine værelser i besiddelse, og da han havde hvilet sig og klædt sig om til middag, rullede han sig ind i biblioteket, hvortil en dør, skjult bag en portiere, førte ind. Mens han sad der uvirksom i sin lette kørestol, klar til at komme ind, så snart hans fætter viste sig, overhørte han samtalen mellem Annon og majoren. Mens han lyttede, fo'r der over hans ellers ubevægelige ansigt forskellige udtryk af vrede, smerte, bitterhed og trods, og da den unge mand udslyngede sit næsten brutale "Vi får se," smilede Treherne hånligt og knyttede sin blege hånd med en bevægelse, der viste, at et års lidelser ikke havde kuet denne mands ånd, skønt hans stærke legeme var forkrøblet.

Maurice Trehernes ansigt var bemærkelsesværdigt; med skarpe, en smule hovmodige træk; en smuk pande under de mørke lokker, der strejfede den, og et usædvanligt gennemtrængende blik. Spinkel af skikkelse og udtæret af smerter som han var, havde han endnu beholdt sin naturlige gratie såvel som den indre styrke, der gjorde ham i stand til at skjule den dybe fortvivlelse hos en fremadstræbende natur fra alles øjne, og bære sin lidelse med en munter, filosofisk attitude, der måske var endnu mere patetisk, end en ligefrem overgivelse til sorgen ville have været. Omhyggeligt klædt, og uden andre antydninger af sin invaliditet end stolen, førte han sig så let og behersket, som om truslen om livslang hjælpeløshed ikke på nogen måde anfægtede ham. En enkelt bevægelse med hånden fik ham til at rulle lydløst hen til døren bag portieren, men idet han gjorde dette, udbrød en stemme bag ham: "Vent på mig, fætter," og idet han vendte sig om,

nærmede en ung pige sig med et glad smil til velkomst; hun tog hans hånd og tilføjede i en let bebrejdende tone: "Hjemme igen, og jeg fik kun underretning om den gode nyhed ved et rent og skært tilfælde."

"Hvilken god nyhed, Octavia?" Maurice så op i det ligefremme ansigt med et nyt udtryk i de gennemtrængende øjne. Hans kusines ærlige blik ændrede sig ikke det mindste, da hun strøg hans hår tilbage fra panden med den kærtegnende bevægelse, man ofte bruger overfor børn, og svarede ivrigt: "Den, der er allerbedst for mig; huset er så kedeligt, når du er borte, for Jasper lader sig altid opsluge af sine heste og hunde, og overlader Mama og jeg til at sidde og mule for os selv. Men sig mig, Maurice, hvad sagde de til dig – du har jo slet ikke skrevet noget til os."

"Et lille håb, med tid og tålmodighed. Hjælp mig at vente, kæreste Octavia, hjælp mig at vente."

Hans stemme lød uendelig trist, og idet han talte, støttede han sin kind mod den venlige hånd, han holdt i sin, som for at finde støtte og trøst der. Pigens smukke ansigt lyste op, skønt hendes øjne fyldtes med tårer, for kun for hende røbede han sin smerte, og kun hos hende søgte han trøst.

"Det vil jeg, det vil jeg, af hele mit hjerte! Himlen være lovet for håbet, og tro mig, det skal blive opfyldt. Du ser meget træt ud, Maurice. – Hvorfor dog gå ind og spise til middag med alle disse mennesker? Lad mig gøre det hyggeligt for dig her," vedblev hun ængsteligt.

"Tak, men jeg vil hellere gå derind, det gør mig godt; og hvis jeg bliver borte, føler Jasper, at han må blive sammen med mig.

Jeg klædte mig om i al hast, ser jeg ordentlig ud, min rare lille sygeplejerske?"

Hun kastede et vurderende blik på ham, rettede lidt ved hans krave, børstede en vildfaren lok tilbage, og sagde så med et moderligt udtryk, der klædte hende charmerende: "Min dreng er altid så elegant, og jeg er stolt af ham. Lad os gå ind." Men idet hun greb fat i portieren, standsede hun og spurgte hurtigt, da hun hørte en stemme: "Hvem er det?"

"Frank Annon. Vidste du ikke, han ville komme?" Maurice iagttog hende med et intenst blik.

"Nej, det har Jasper ikke sagt noget om. Hvorfor har han inviteret ham?"

"For at fornøje dig."

"Mig! Han ved jo udmærket, at jeg afskyr den mand. Nå, lige meget, min dragt er netop den farve han hader, så han vil næppe genere mig, og mrs. Snowdon kan få fornøjelsen af ham. Generalen er her, ved du nok."

Treherne smilede fornøjet, for pigens ansigt viste hverken nogen jomfruelig ærgrelse eller glæde, og mens han iagttog hende, som hun stod og smugkiggede ind i stuen, tænkte han tilfreds: "Annon har ret, jeg har fordelen, og den agter jeg at beholde for enhver pris."

"Nu kommer mama. Så må vi hellere gå ind," sagde Octavia, da en statelig ældre dame viste sig inde i stuen.

Fætter og kusine kom ind samtidig, og Annon iagttog dem skjult, mens han tilsyneladende var travlt optaget af at hilse "Madam Mère", som hans værtinde blev kaldt af sin familie.

"Smukkere end nogensinde," mumlede han, idet hans blik dvælede ved den blomstrende unge pige, der lignede en rose

mere end noget andet i den ferskenfarvede silkekjole, som han ved en tidligere lejlighed havde kritiseret, fordi en rival beundrede den. Hun vendte sig for at svare majoren, og Annon så på Treherne med en ufrivillig panderynken, for hans sygdom havde ikke skæmmet dette charmerende, omend særprægede ansigt, der var så farveløst og tyndt, at det nærmest lignede marmor, for de skarpe øjne skinnede med en vidunderlig glans og hele udtrykket var levende med en tankekraft og vilje, som fik beskueren til uvilkårligt at udbryde: "Dette menneske må lide et dagligt martyrium, så lam og forkrøblet han er; hvis det varer længe, vil han blive gal eller dø."

"General og mrs. Snowdon," annoncerede tjeneren, og der blev et pludseligt ophold i samtalen, da alle vendte sig for at hilse på de nyankomne.

En svagelig, hvidhåret gammel mand kom ind, støttet til en ubeskrivelig smuk kvindes arm. Hun var endnu ikke fyldt de tredive, høj og af ædel bygning, med lige sorte bryn over et par skønne øjne; bølgende mørkt hår, som var samlet i en stor knude, prydet med et enkelt gyldent bånd. En fejende kjole af vinfarvet fløjl grænsede til en blændende hals og arme, der var prydet på lignende vis som håret med smykker af romersk guld. Ved første blik syntes hun at være et koldt, hovmodigt væsen, født til at blænde men ikke vinde. En nærmere undersøgelse fandt imidlertid træk af lidelse i det dejlige ansigt, og bag det slør af tilbageholdenhed, som stoltheden tvang hende til at bære, anedes lidelsen hos en viljestærk kvinde, der var tynget af et tungt kors. Ingen ville nogensinde vove at udtrykke medlidenhed eller sympati med hende, for hele hendes udtryk og væsen afviste noget sådant, og i hendes dystre blik lå en

foragt for sig selv iblandet trods mod enhver foragt fra andre. En mærkelig, næsten tragisk udseende kvinde, på trods af hendes skønhed, gratie og kølige sødme i hendes væremåde. Et svagt smil adskilte hendes læber, idet hun hilste dem alle, og da hendes mand havde sat sig ved siden af lady Treherne, løftede hun hovedet med en dyb indånding og et udtryk af lettelse, som om en byrde taget fra hende og hun i øjeblikket havde sin frihed. Sir Jasper stod ved siden af hende, og mens hun lyttede til ham, så hun rundt fra den ene til den anden af de tilstedeværende.

"Hvem er hos dig nu for tiden?" spurgte hun med en lav, blød stemme, der var fyldt med musik.

"Det er min søster og min fætter, derhenne. De kan nok huske Tavie fra hun var barn; hun er ikke meget mere nu. Maurice er invalid, men det bedste menneske af verden."

"Jeg forstår," og mrs. Snowdons øjne antog pludselig et blidt udtryk, som var medlidenhed med den ene fætter og beundring for den anden, for hun var vel bekendt med omstændighederne.

"Så er der major Royston, som var en af min faders venner, og Frank Annon, som er min. Kender De ham?" spurgte sir Jasper.

"Nej."

"Så tillad mig at lyksaliggøre ham ved at præsentere ham for dig?"

"Ikke nu. Jeg vil hellere snakke med din fætter."

"Tak, det er meget venligt af Dem. Jeg skal hente ham."

"Nej, bliv blot her. Lad mig gå hen til ham," begyndte hun, med mere følelse i både udtryk og stemme end man ville have troet det muligt for hende.

"Nej, undskyld, men det vil fornærme ham. Han vil ikke have medlidenhed eller forsømme nogle af de pligter eller privilegier, der påhviler en gentleman, hvis han på nogen måde er i stand til at udføre dem. Han er stolt; men vi forstår hans følelser, så lad ham have sin vilje, den stakkels fyr."

Mrs. Snowdon bukkede tavs og sir Jasper råbte på sin sædvanlige, hjertelige og ligefremme måde, som om der intet var galt med hans fætter: "Hør, Maurice, jeg har noget til dig. Kom og få det."

Treherne kunne nok regne ud, hvad det var, krydsede lydløst stuen og uden noget tegn på selvbevidsthed eller forlegenhed lod han sig præsentere for den smukke kvinde. Sir Jasper, der tænkte, at hans tilstedeværelse måske ville virke hæmmende, forlod dem. I samme øjeblik han havde vendt ryggen til, skete der en forandring med dem begge: et næsten grumt udtryk erstattede blidheden i Trehernes ansigt, og mrs. Snowdons smil falmede pludselig, samtidig med at en dyb rødme steg op i hendes ansigt og hendes øjne så spørgende, nærmest bønfaldende ind i hans.

"Hvordan tør du komme her?" spurgte han lavmælt.

"Generalen insisterede."

"Og du kunne ikke få ham fra det, du sølle kvindemenneske!"

"*Du* vil ikke ynkes; det vil *jeg* heller ikke!" Hendes øjne lynede; men så blev ilden kvalt i tårer, og hendes stemmede mistede enhver stolthed og slog over i en bedende tone.

"Tilgiv mig, jeg længtes sådan efter at se dig, efter at du var blevet syg, derfor 'vovede' jeg at komme."

"Nå, du kan glæde dig: se, ganske hjælpeløs, lammet for livet måske."

Han drejede stolen bort fra gruppen ved kaminen, og mens han talte, slog han det skind til side, der dækkede hans ben, og viste hende de ubrugelige lemmer, der engang havde været så stærke og smidige. Hun fo'r sammen og blegnede, og rakte hånden frem for at standse ham, idet hun med en indigneret hvisken hulkede: "Nej, nej, ikke det! Du ved, jeg aldrig ville udvise sådan en grusom nysgerrighed, en så unyttig smerte for både –"

"Vær stille, der kommer nogen," svarede han næsten uhørligt; så tilføjede han højt, idet han lagde skindet tilrette og glattede den kraftige pels, som om det var det, han talte om: "Ja, det er meget smukt; det er Jasper, der har givet mig det. Han forkæler mig, som det rare, gavmilde menneske han er. Ah, Octavia,– hvad kan jeg gøre for dig?"

"Ingenting, ellers tak. Jeg ville blot bringe mig i mrs. Snowdons erindring, hvis hun tillader."

"Det er skam ikke nødvendigt; jeg glemmer aldrig glade ansigter og kønne billeder. Jeg så Dem for to år siden ved Deres første bal; det fik mig til at længes efter atter at blive en ung pige."

Mens hun talte, trykkede mrs. Snowdon den hånd, der generт blev rakt frem, og smilede til det livlige ansigt foran sig, skønt skyggen i hendes egne øjne blev dybere, da hun mødte pigens lyse blik.

"Hvor De var venlig den aften! Jeg kan huske, hvordan De lod mig sludre løs om min familie, min fætter og alle mine små tåbelige affærer med den venligste tålmodighed. De gjorde mig meget glad ved Deres interesse. Jeg havde hjemve, og tante brød sig aldrig om at høre på den slags. Det var før, De blev gift, og

det var så meget venligere af Dem, som De var ballets dronning, og alligevel havde tid til at veksle et ord med stakkels lille mig."

Mrs. Snowdon var ligbleg, og Maurice sad og bankede utålmodigt med knoerne på stolens armlæn, mens pigen uskyldigt sludrede videre.

"Jeg er ked af, at generalen er sådan en invalid; men det ser dog ud til, at De finder stor glæde ved at passe ham. Det er så dejligt at være til nytte for dem, vi elsker." Mens hun talte, bøjede Octavia sig ind over sin fætter for at give ham den handske, han havde tabt.

Det kærlige smil, der ledsagede denne handling, fik atter farven tilbage i mrs. Snowdons kinder, og tændte en lille glød i hendes nu mere blide blik. Hun gjorde en grimasse, og hendes stemme havde et anstrøg af sarkasme, da hun svarede: "O ja, det er yndigt at vie sit liv til disse kære invalider, og få sin belønning ved deres taknemmelighed. Ungdom, skønhed, sundhed og lykke er små ofre, hvis man kan skaffe disse stakkels lidende en smule lindring."

Pigen mærkede sarkasmen bag de blide ord, og trak sig tilbage med et uroligt udtryk.

Maurice smilede og så fra den ene til den anden, idet han i et betydningsfuldt tonefald bemærkede: "Det er heldigt for mig, at min lille sygeplejerske elsker sin gerning og ikke føler det som et offer. Jeg har været heldig med mit valg."

"Jeg tænker, det nok vil vise sig –" Mrs. Snowdon nåede ikke længere, for i det øjeblik blev middagen annonceret, og sir Jasper tog hendes arm. Annon kom hen sammen med ham og

bød miss Treherne sin arm, men med et overrasket udtryk og en lille afvisende bevægelse sagde hun køligt:

"Min fætter plejer at følge mig til bords. De er nok så venlig at følges med majoren." Og med sin hånd på stolens armlæn forsvandt hun med et ondskabsfuldt glimt i øjnene.

Annon rynkede panden og blev stående tilbage; så sagde han skarpt: "Hør, major, hvad laver De der?"

"Jeg er på opdagelse."

2. Imens andetsteds

Lady Treherne var en ganske pragtfuld gammel enke, som hun sad der rank og statelig i sin sorte fløjlskjole og spidsblonder på en sofa ved kaminen i dagligstuen – en sofa, som ingen andre turde sætte sig i uden at være indbudt, selv ikke, når hun ikke var til stede. Herrerne var stadig ved vinen, og de tre damer var alene. Mylady døsede aldrig, når der var andre til stede, mrs. Snowdon gjorde sig en dyd af ikke at løbe med sladder, og Octavia bekymrede sig aldrig om at underholde gæster, som ikke var på hendes egen alder. Følgelig opstod der lange mellemrum i konversationen, og til sidst forsvandt mrs. Snowdon ind i biblioteket. Da hun forsvandt, vinkede lady Treherne ad sin datter, som sad og slog akkorder på det store flygel. Hun gik hen og satte sig på en skammel ved sin moders fødder, tog hendes stadig smukke hånd i sin og morede sig med at undersøge de gammeldags smykker, der dækkede den – et påskud til at skjule sine afslørende øjne, for hun havde en mistanke om, hvad der var på vej.

"Min kære, jeg er ikke fornøjet med dig, og jeg siger dig det nu, så du kan nå at bøde på dine fejl," begyndte Madam Mère i et blidt tonefald, for selv om hun var en hovmodig, myndig dame, forgudede hun sine børn.

"Hvad har jeg gjort, moder?" spurgte pigen.

"Spørg hellere, hvad du ikke har gjort. Du har være meget uforskammet over for Mr. Annon. Det må ikke ske igen; ikke kun, fordi han er vor gæst, men også fordi han er din – din broders ven."

Mylady tøvede overfor ordet "elsker" og ændrede det til "ven", thi for hende var Octavia stadig nærmest et barn, og skønt hun var meget opsat på denne forbindelse, undlod hun at sige det direkte, for at ikke pigen skulle blive opsætsig – hun havde arvet sin moders egenskaber i den retning.

"Det er jeg ked af, moder. Men hvordan kan jeg undgå det, når han ærgrer mig så meget, at jeg ligefrem afskyr ham?" spurgte Octavia gnavent.

"Hvordan ærgrer, kære?"

"Jo, han følger efter mig som en hund, anlægger et sentimentalt udtryk, hver gang jeg viser mig i nærheden; rødmer, smiler og bukker ved hvert ord, jeg siger, når jeg er høflig; rynker panden og sukker, når jeg ikke er det; og skuler vredt til enhver mand, jeg taler med, selv stakkels Maurice. Oh, moder, hvor er mænd dog nogle tåbelige skabninger!"

Pigen satte en munter latter op, da hun i det øjeblik for første gang kom til at se op i sin moders ansigt.

Mylady smilede, mens hun strøg det lyse hoved ved sit knæ, men spurgte så hurtigt: "Hvorfor siger du 'selv stakkels Maurice', som om det var umuligt, at nogen kunne være jaloux på ham?"

"Men kan nogen da det, moder? Jeg troede, at stærke, raske mænd betragtede ham som et menneske, der var udenfor alt og færdig, efter hans sørgelige uheld."

"Ikke så ganske; for mens kvinder får medlidenhed med ham og kæler for den stakkels fyr, så bliver hans kønsfæller skinsyge, hvor absurd det end kan lyde."

"Der er ikke andre, der kæler for ham, end mig, og jeg har ret til det, for han er min fætter," sagde pigen, ikke helt uden selv at

mærke en følelse af skinsyge.

"Rose og Blanche Talbot overgår dig, min ven, og de har ikke noget familieforhold til at undskylde dem."

"Så lad Frank Annon være jaloux på dem, og lade mig være i fred. – De lovede at komme i dag; jeg er bange for at der skal være hændt noget, der har forhindret dem." Octavia kastede sig fornøjet over dette nye emne, men Mylady var ikke så nem at aflede.

"De sagde, at de ikke kunne komme før efter middagen. De er her snart. Men før de kommer, bliver jeg nødt til at sige dig et par ting, Tavie, og jeg beder dig om at tage dem nøje i agt. Jeg ønsker, at du skal være høflig og elskværdig overfor mr. Annon; og at du skal være betydeligt mindre opmærksom og kærlig overfor Maurice, når der er fremmede til stede. Du mener det godt, det ved jeg, men det ser ikke pænt ud, og der er faldet misbilligende bemærkninger i den anledning."

"Hvem bebrejder mig for at være min fætter for hengiven? Kan jeg nogensinde gøre nok til gengæld for hans hengivenhed for mig? Moder, du glemmer, han frelste din søns liv."

Tårer af indignation fyldte den unge piges øjne, og hun talte højt og lidenskabeligt uden at tænke på, at mrs. Snowdon var inden for hørevidde af hendes hævede stemme. Med en panderynken lagde Mylady hånden på sin datters læber og sagde koldt: "Jeg har ikke glemt noget som helst, og jeg opfylder til punkt og prikke enhver forpligtelse ved at give ham al den pleje og trøst, det står i min magt. Du er ung, romantisk og blødhjertet. Du tror, du skal give ham al din tid, din sundhed, ofre din fremtidslykke for denne pligt. Du tager fejl, og med

mindre du bliver klogere i tide, vil du finde, at du har gjort skade i stedet for gavn."

"Det forbyde Gud! Hvordan skulle jeg kunne det? Vis mig det, så jeg kan blive klog i tide."

Lady Treherne vendte Octavias alvorlige ansigt op mod sit og hviskede ængsteligt: "Har Maurice nogen sinde set kærligt på dig eller antydet noget i retning af kærlighed til dig i det år, han har været hos os, og hvor du har været hans stadige selskab?"

"Aldrig, moder; han er for ærlig og for ulykkelig til at tale eller tænke på noget sådant. Jeg er hans lille sygeplejerske, hans søster og ven, ikke mere; og mere bliver jeg heller aldrig. Nær dog ikke sådan en mistanke til os, eller indgiv mig sådan en frygt. Ellers kan vor gensidige fortrøstning blive ødelagt."

Pigen var rød og ivrig, men hendes klare øjne forrådte ikke nogen blid forvirring, mens hun talte, og enhver af hendes tanker syntes at være rettet mod at rense sin fætter for anklagen om at holde for meget af hende. Lady Treherne så lettet ud, tav nogle øjeblikke, og sagde så, alvorligt men blidt: "Det er godt, mit barn; men jeg beder dig, sig mig straks, hvis han nogensinde skulle forglemme sig, for det kan ikke tillades. Engang håbede jeg, det kunne; nu er det umuligt; husk altid på, at han stadig kun kan være en ven, en fætter, og intet andet. Nu har jeg advaret dig, men hvis du overhører min advarsel, må Maurice bort. Nu ikke mere af dette; husk på, hvad jeg har sagt angående mr. Annon, og lad din fætter more sig uden dit selskab, så længe her er fremmede."

"Moder, ønsker du, at jeg skal kunne *lide* Frank Annon?"

Dette pludselige spørgsmål foruroligede lige straks Mylady, men da hun kendte sin datters ligefremme, impulsive natur,

beroligedes hun en smule ved denne ligefremhed, og svarede i en bestemt tone: "Ja, det gør jeg. Han er din lige i alle måder; han elsker dig, Jasper ønsker det, jeg er enig, og du kan næppe, når du tænker dig om, have noget imod en sådan forbindelse."

"Har han talt med dig?"

"Nej, med din broder."

"Ønsker du det virkelig meget, moder?"

"Virkelig meget, mit barn."

"Så vil jeg forsøge at føje dig." Og med et undertrykt suk kyssede pigen sin moder med en uvant sagtmodighed i udtryk og tonefald.

"Så er jeg fornøjet. Vær lykkelig, mit elskede barn. Der er ingen, der vil tvinge dig til noget. Lad sagerne gå deres gang, og hvis dette håb kan blive opfyldt, så vil jeg være lettet for mit livs største bekymring."

De hørte nu lyden af pigestemmer, og Octavia sprang op og løb sine veninder i møde med det glade udbrud: "De er kommet! De er kommet!"

To smilende, friske unge piger mødte hende i døren, og da de alle var i en alder, hvor man let blev grebet, sludrede de straks løs på den måde, unge piger nu gør, i adskillige minutter; de udgjorde en smuk lille gruppe, som de stod der med hinanden under armene og talte i munden på hinanden under hyppig udvekslen af kys og små latterudbrud for at give deres ophidselse afløb. Madame Mère bød dem velkommen og sluttede sig derefter til mrs. Snowdon, og den lille trio kunne nu sladre videre uden at lægge bånd på sig.

"Kæreste, jeg havde aldrig troet, vi nåede herhen, for Papa havde en kedsommelig middag, og vi var nødt til blive der,"

råbte Rose, den livligste af søstrene, idet hun rystede sin smukke kjole og målte sig i et spejl, mens hun flagrede omkring i stuen som en anden sommerfugl.

"Vi var ved at dø af længsel efter at komme her, og vi syntes, det var så yndigt, dengang du bad os, for vi har jo ikke set dig i hundrede år, søde," tilføjede Blanche, den mere eftertænksomme, og glattede sine blonde krøller efter endnu en omfavnelse.

"Jeg er ked af, at Ulsters ikke kunne komme og holde jul med os, for vi har ikke andre herrer end Jasper, Frank Annon og majoren. Er det ikke trist?" sagde Octavia med en fortvivlet mine, som fik et nyt latteranfald til at bryde ud.

"En til hver, min ven, det kunne være værre." Og Rose besluttede i sit stille sind at tilegne sig sir Jasper.

"Hvor er din fætter?" spurgte Blanche med et suk af sentimental interesse.

"Han er da naturligvis her. Jeg har en tendens til at glemme ham, men han er ikke på flirte-listen, ved du nok. Vi må underholde ham, og ikke forvente, at han underholder os, skønt i virkeligheden kommer jo alle de bedste forslag og planer til hyggelige og morsomme arrangementer fra ham."

"Han har det forhåbentlig bedre?" spurgte begge søstre med en ægte medfølelse, som gav deres unge ansigter et anstrøg af kvindelighed og sødme.

"Ja, og han håber at komme sig fuldstændig. Eller det fortæller man ham i hvert tilfælde, skønt dr. Ashley har sagt, at der ikke er nogen stor chance for det."

"Åh, kæreste dog, hvor trist! Får vi ham at se, Tavie?"

"Ja, helt bestemt; han er fuldkommen i stand til at være sammen med os om aftenen nu, og han nyder at være i selskab så meget som nogensinde. Men I må være så venlige ikke at bemærke hans svækkelse, og heller ikke spørge til ham, ud over det sædvanlige 'Hvordan går det?' Han er ret følsom, og han hader blive anset for en invalid."

"Hvor må det være dejligt at tage sig af ham; han ved jo så meget og har sådan et dejligt væsen. Jeg er ligefrem misundelig på dig," sagde Blanche eftertænksomt.

"Sir Jasper har fortalt os, at generalen og mrs. Snowdon er her. Det håber jeg sandelig, for jeg er umådelig nysgerrig efter at se hende –" begyndte Rose.

"Tys, der er hun sammen med Mama! Men hvorfor nysgerrig? Hvori består mysteriet? Ja, for du ser ud som om der er et," spurgte Octavia hviskende.

De tre charmerende hoveder bøjede sig mod hinanden, idet Rose ligeledes hviskende svarede: "Hvis jeg vidste det, ville jeg ikke være så nysgerrig. Der gik et rygte om, at hun skulle have giftet sig med generalen i et anfald af ærgrelse, og at hun har fortrudt det siden. Jeg spurgte Mama engang, men hun sagde bare, at den slags ting virkelig ikke var noget for unge pigers øren, og andet kunne jeg ikke få ud af hende. Nå, ligemeget; jeg kan selv tænke, og jeg skal nok finde ud af det. Nu kommer herrerne! Er jeg pæn nok, søde?" Og de tre målte hinanden med et undersøgende blik, som intet undgik, satte sig så i en dekorativ gruppe og ventede, hver med et lille sug af forventning i det unge hjerte.

Så kom herrerne ind, og med det samme syntes en helt ny atmosfære at gennemtrænge stuen, for straks ved de første ord,

der blev vekslet, indledtes adskillige små romaner. Sir Jasper blev taget i besiddelse af Rose, Blanche havde haft til hensigt at tage sig af Maurice Treherne, men Annon afbrød hende, og Octavia blev sparet for umagen ved at skulle være høflig ved dette uventede skridt af hendes elsker.

"Han er vred, og han vil ærgre mig ved at overlade sig til Blanche. Jeg kunne godt ønske af hele mit hjerte, at han gjorde, og lod mig være i fred. Stakkels Maurice, han venter på mig, og jeg længes efter at gøre ham selskab, men jeg er nødt til at adlyde Mama." Og Octavia gik hen for at slutte sig til den gruppe, der dannedes af Mylady, mrs. Snowdon, generalen og majoren.

De to unge par flirtede sammen i hver sit hjørne af stuen, og Treherne sad alene og iagttog dem med øjne, der trængte langt ned under overfladen og læste alle de skjulte ønsker, håb og frygt, som beherskede dem. Hans ansigt havde antaget et særegent udtryk, idet han vendte blikket fra Octavias strålende ansigt til mrs. Snowdons dystre åsyn. Han støttede hovedet i hånden og faldt i dybe tanker, for han var netop på vej til et af den slags skæbnesvangre øjeblikke, som kommer til os alle, og som kan have betydning for resten af livet. Sådanne øjeblikke kommer, når man mindst venter dem: et uventet møde, en særlig stemning, en eller anden ligegyldig omstændighed eller et uoverlagt ord kan gøre det, og ofte er det væk igen, før vi har nået at opfatte det, og efterlader kun en påvirkning, der viser os, hvad vi har fået eller tabt. Treherne var ganske bevidst om, at denne time, og de ting, der netop skete i dette øjeblik, var af usædvanlig interesse, og ville påvirke hans liv i en usædvanlig retning. Foran ham befandt sig hans naturs gode og onde ånd i

skikkelse af disse to kvinder. Edith Snowdon havde allerede prøvet sin magt, og kun tilfældet havde frelst ham. Octavia, så ubevidst om det hun end var, undlod aldrig at vække og påvirke de ædleste egenskaber hos ham. Et år, tilbragt i hendes selskab havde gjort meget for ham, og han elskede hende med en sær blanding af tilbedelse, ærbødighed og taknemmelighed. Han vidste, hvorfor Edith Snowdon var kommet, han følte, at den gamle tiltrækning ikke havde tabt noget, og skønt frygt ikke var noget, han kendte til, var han meget langt fra at være glad for at se denne skønne, farlige kvinde. På den anden side så han godt, at lady Treherne ønskede at hendes datter skulle holde sig borte fra ham og smile til Annon; han vidste, at han ikke havde nogen ret til at vinde den unge skabning, forkrøblet og fattig som han var, og et stik af jaloux smerte fo'r gennem hans hjerte, mens han så på hende.

I næste øjeblik fik han en følelse af magt, for hjælpeløs, fattig og tilsyneladende et objekt for medlidenhed som han var, følte han, at han holdt næsten hver eneste af de tilstedeværendes ære, sjælefred og lykke i sin hånd. Det var en stærk fristelse for denne mand, der var så fuld af tilbageholdt lidenskab og magt, at sidde tilbagetrukken og udelukket fra livet mere spændende pligter og glæder. Blot et par ord fra hans læber, og den medlidenhed, de alle følte for ham, ville blive vendt til frygt, respekt og beundring. Hvorfor ikke udtale dem, og nyde alt, hvad der var muligt? Han skyldte ikke Trehernes noget; hvorfor så udholde uretfærdighed, afhængighed og den medfølelse, der sårer et stolt menneske allerdybest? Rigdom, kærlighed, nydelser – alt kunne blive hans ved et åndedrag. Hvorfor ikke skaffe sig dem nu?

Blodet skød op i hans blege ansigt, der kom en glød i hans blik, og hans magre hånd knyttede sig som en skruestik, idet disse tanker hastigt fo'r gennem hans hjerne. Et blik, et ord i dette øjeblik ville påvirke ham til den ene eller anden side; han følte det, og han bøjede sig fremad og afventede i hemmelig spænding det blik, det ord, der ville bestemme ham for det gode eller det onde. Hvem kan vide, hvilket fint instinkt der fik Octavia til netop da at vende sig og smile til ham med et vemodigt, venligt udtryk, der varmede hans hjerte? Han besvarede dette blik med sit eget, hvilket fik hende til at føle en mærkværdig begejstring, for kærlighed, taknemmelighed og en eller anden mystisk intelligens hos dem begge mødtes og blandede sig i det blændende og dog blide udtryk, der et øjeblik hastigt lyste op og falmede igen i hendes ansigt. Hvad det var, kunne hun ikke sige; hun følte kun, at det fyldte hende med en ubeskrivelig følelse, som hun aldrig før havde haft. På et øjeblik var det hele passeret, lady Treherne talte til hende, og Blanche Treherne sagde noget til Maurice, idet hun samtidig undrede sig over, om mon det fortryllende smil, han sendte, mon var beregnet for hende.

"Mr. Annon har været så barmhjertig at give mig fri, så jeg kom for at prøve at trøste Dem i Deres ensomhed, men De ser ud som om Deres ensomhed gør Dem mere fornøjet, end selskabet gør os andre," sagde hun, uden sit sædvanlige krukkeri, for hans opførsel imponerede hende.

"De er meget venlig og meget velkommen. Ja, jeg finder fornøjelse i at bedrage min ensomhed, som mere muntre folk ikke ville synes om, og det er en udmærket ting, at jeg kan, for ellers ville jeg blive gnaven og tyrannisk, og dømme et eller

andet ulykkeligt menneske til at skulle underholde mig dagen lang." Han svarede hende på den blide, høflige facon, som var hans største fordel hos kvindekønnet.

"Vil De ikke nok fortælle mig, hvad De gør, for jeg er ofte alene, i hvert fald i ånden om ikke udadtil, for Rose er ikke særlig sympatetisk, selv om hun er en sød pige, og jeg kan ikke finde nogen beslægtet sjæl nogetsteds."

Der kom et humoristisk glimt i Trehernes øjne, da den følsomme jomfru udsendte et blidt suk og sænkede sine lange øjenvipper på en meget virkningsfuld måde. Idet han sprang over de "beslægtede sjæle", svarede han køligt: "Min foretrukne morskab er at studere folk omkring mig. Det synes måske uhøfligt, men når jeg er bundet til mit hjørne, kan jeg ikke lade være med at iagttage menneskene omkring mig, og regne deres små komplotter og planer ud. Jeg er ved at blive noget af en ekspert på det område, og sommetider overrasker jeg ligefrem mig selv, når jeg opdager, hvor dybt min undersøgelse når."

"Det kan jeg forestille mig; Deres øjne ser virkelig ud til at besidde den gave. Vær så venlig ikke at studere mig." Og pigen trak sig lidt tilbage med et udtryk af ægte skræk.

Treherne smilede ufrivilligt, for han havde læste dette overfladiske hjertes hemmelighed for længe siden, og var for ædelmodig til at udnytte denne viden, hvor smigrende den end måtte være for ham. Idet han vendte det skarpe blik, som hun frygtede, bort fra hende, sagde han beroligende: "Jeg giver Dem mit ord på, at jeg aldrig vil gøre det, hvor charmerende det end kunne være at studere et jomfrueligt hjertes ubeskrevne blade. Jeg finder masser af andre, jeg kan aflæse, så hvil kun roligt, miss Blanche."

"Hvem interesserer Dem mest lige nu?" spurgte pigen, rødmende af glæde ved hans ord. "Mrs. Snowdon ser ud til at have en lille roman, der kan læses, hvis man har evnen."

"Jeg har læst den. Mylady er mit øjeblikkelige studium. Jeg troede jeg kendte hende godt, men i den senere tid har hun forvirret mig. Det menneskelige sind er mere fuldt af mysterier end nogen skreven bog, og mere foranderligt end skyerne på himlen."

"En fin gammel dame, men jeg er så bange for hende, at jeg aldrig ville turde 'læse' hende, som De kalder det." Blanche så hen mod genstanden for deres samtale, mens hun talte, og tilføjede: "Stakkels Tavie, hvor ser hun fortabt ud. Lad mig spørge, om hun vil komme herhen til os, må jeg det?"

"Hjertens gerne," lød det hurtige svar.

Blanche gled væk, men vendte ikke tilbage, for Mylady holdt på hende ligesom på sin datter.

"Dén prøve tilfredsstiller mig; nuvel, jeg vil underkaste mig for en tid, men jeg tror nu nok, at jeg endnu kan nå at overvinde min tante." Og med et tålmodigt suk vendte Treherne sig for at iagttage mrs. Snowdon.

Hun stod i dette øjeblik og talte med sir Jasper, en køn, sorgløs udseende ung mand af en storsindet disposition, som meget tydeligt viste sin store beundring for damen. Da han kom hen til hende, vågnede hun pludselig af sin halvdøsige tilstand og blev lige så strålende munter som hun et øjeblik før havde været umiskendeligt melankolsk. Mens hun sludrede løs, skubbede hun ligesom åndsfraværende en lille antik bronzevase frem og tilbage på kamingesimsen, og samtidig tilkastede hun mere end en gang Treherne et hurtigt, betydningsfuldt blik,

som han til sidste besvarede med et noget hovmodigt nik. Ligesom tilfredsstillet holdt hun med at lege med vasen og lod sig optage af sir Jaspers galante og vittige konversation.

I det øjeblik hendes søn nærmede sig til mrs. Snowdon, blev Madame Mère ængstelig; hun overlod Octavia til hendes veninder og elsker og holdt øje med Jasper. Men hendes overvågning gav hende ikke meget, for hun kunne hverken se eller høre noget forkert; men hun kunne alligevel ikke frigøre sig fra en fornemmelse af, at der fandt en gensidig forståelse sted imellem de to. Da selskabet skiltes for natten, blev hun stående, indtil der kun var hendes søn og hendes nevø tilbage.

"Nå, min fru moder, hvad er der så i vejen?" spurgte sir Jasper, da hun så ham indgående i ansigtet med et ængsteligt udtryk, før hun gav ham et godnatkys.

"Det ved jeg ikke, men jeg føler mig ilde tilpas. Husk, min søn, at du er mit hjertes stolthed og en hvilken som helst synd eller skam, du måtte udsætte dig for, ville slå mig ihjel. Godnat, Maurice." Og med et stateligt buk fejede hun ud af stuen.

Lænet med begge albuer på den lave kamingesims smilede sir Jasper ad sin moder frygt, og da de var blevet alene, sagde han til sin fætter: "Hun er bekymret over E. S. Er det ikke underligt, som to kvinder sådan instinktivt kan fatte modvilje mod hinanden?"

"Hvorfor inviterede du E. S.?" spurgte Treherne.

"Min kære ven, hvordan kunne jeg lade være? Min moder ville havde generalen med, som min faders ven, og naturligvis måtte hans hustru inviteres også. Jeg kunne jo ikke fortælle min moder, at damen engang havde været den værste intrigante kokette man kunne se for sine øjne, for nu at sige det mildt, og

havde giftet sig med den gamle mand i et anfald af trods, fordi min fætter og jeg selv havde nægtet at lade os ruinere af hende."

"Du kunne da have sagt hende, hvilke ondskabsfuldheder, hun udsår, hvor hun end går, og at vi for Octavias skyld nok kunne have udsat generalens visit i nogen tid. Jeg advarer dig, Jasper, der kommer ikke noget godt ud af det."

"For hvem, du eller jeg?"

"Os begge måske, og helt sikkert for dig. Hun blev skuffet, dengang hun mistede os begge to, fordi hun ikke kunne beslutte sig for at vælge enten din titel eller min formodede formue. Hun er ulykkelig med den gamle mand, og hun kan kun håbe på hans snarlige død, for han er meget svagelig. Du er fri, og dobbelt så attraktiv som før, så pas på – hun vil fange dig i sit net, før du ved af det."

"Tak, store lærer. Jeg er ikke bange, og jeg har kun tænkt mig at more mig en uges tid – længere bliver de jo ikke." Og med en skødesløs latter forlod sir Jasper stuen.

"Der kan skabes meget fortræd på en uge, og dette er kun begyndelsen," mumlede Treherne, idet han rettede sig op for se under bronzevasen efter sedlen. Den var væk!

3. Hvem var det?

Hvem havde taget den? Dette spørgsmål nagede Treherne hele den søvnløse nat. Han mistænkte tre personer, for de var de eneste. der havde nærmet sig kaminen, efter at sedlen var blevet skjult. Han havde holdt uafbrudt øje med den, mente han, indtil man var brudt op. Under det røre, der da opstod, måtte den være blevet fjernet af enten majoren, Frank Annon eller Mylady; sir Jasper kunne der ikke være tale om, for han rørte aldrig noget som helst i dagligstuen, efter at han ved en kejtet bevægelse havde ødelagt en hel etagere fyldt med kostbart nips, til hans moders og hans søsters store sorg. Majoren havde åbenbart haft mistanke om et eller andet, Annon var jaloux og Mylady ville lige meget kun være alt for glad for et påskud til at skaffe sin datter udenfor hans rækkevidde. Stolende på sin evne til at aflæse ansigter, ventede han utålmodigt på, at morgenen kom; han besluttede intet at sige til nogen ud over mrs. Snowdon, og hos hende blot søge at få at vide, hvad sedlen havde indeholdt.

Treherne var som regel usynlig ved morgenmaden og ofte også til frokosten; for ikke at vække mistanke ved uvant aktivitet, lod han sig ikke se før ved middagstid. Posttasken var netop blevet åbnet, og alle havde travlt med deres breve, men de så alle sammen op for at veksle et ord med den nyankomne, og Octavia vendte sig impulsivt om for at gå ham i møde, men tog sig så i det og skjulte sit pludselig ildrøde ansigt bag en avis. Trehernes blik opfattede det hele, og så straks i den usædvanligt

sene ankomst af dagens post et påskud til at afsløre, hvem der havde taget sedlen.

"Alle får breve, undtagen mig, og jeg ventede ellers et i går aftes. Major, er det mon mellem Deres?" Samtidig med disse ord fæstede han et gennemtrængende blik på den person, han talte til.

Uden mindste tegn på samvittighedsnag eller forvirring vendte majoren omhyggeligt bunden i vejret på sin bunke og spurgte i den mest naturlige tone: "Ikke det mindste spor; jeg ville da ønske, der var, for intet irriterer mig selv mere end når mine breve går fejl eller er forsinkede."

Han ved intet om det, tænkte Treherne og vendte sig mod Annon, der var fordybet i en lang epistel fra en eller anden nær ven, som efter læserens interesse at dømme måtte have et vist talent for at formidle sine nyheder.

"Annon, jeg beder Dem – jeg *må* opdage, hvem der har berøvet mig mit brev."

"Jeg har kun fået et, læs det bare, hvis De har lyst, og se for Dem selv," lød det korte svar.

"Nej, ellers tak. Jeg spurgte kun for morskabs skyld; det findes ganske sikkert mellem Myladys. Jaspers og mine breve bliver ofte blandet sammen, og Mylady sørger for at bringe det i orden for ham. Jeg tror, du må have det, tante."

Lady Treherne så ærgerlig op. "Min kære Maurice, hvilket postyr for et brev! Ingen af os har det, så lad være med at straffe os for synder, der måtte være begået af din korrespondent eller postvæsenets skødesløshed."

Hun er heller ikke tyven, for hun er altid umådelig høflig, når hun har til hensigt at bedrage mig, tænkte Treherne, og med en

undskyldning for sin uhøflige forstyrrelse, rullede han hen til sin krog ved er solrigt vindue og lod som om han blev optaget af indholdet i et nyt blad.

Mrs. Snowdon åbnede generalens breve for ham, og da hun havde tilendebragt denne lille opgave, gik hun ind i biblioteket, som om hun ville lede efter en bog. Da hun kom tilbage med en, nærmede hun sig Treherne, hun lagde den i hans hånd og sagde med sin melodiske, tydelige stemme: "Vær så venlig at finde mig den passage, De omtalte for mig i går aftes. Jeg vil gerne se den."

Han forstod straks hendes strategi, åbnede bogen med tilsyneladende skødesløshed, sikrede sig en lille billet, som lå mellem bladene, og valgte så en tilfældig passage ud, gav hende bogen tilbage og vendte tilbage til sit blad. Dækket af dette foldede han billetten ud og læste følgende:

"Jeg forstår, men vær ikke bekymret; den linje jeg efterlod var ikke andet end 'Jeg må se Dem alene, sig mig hvor og når'. Det er der ikke nogen, der kan få meget ud af, og jeg skal finde tyven før aftensmaden. Gør intet, men hold øje med, hvem jeg først taler til, når jeg kommer ind i stuen i aften, og pas på den person."

Ubemærket overlod han billetten til kaminilden sammen med omslaget fra bladet, afskedigede sagen fra sine tanker og overlod det til mrs. Snowdon at lege detektiv som det lystede hende, mens han helligede sig sine egne forretninger.

Det var en klar, lys decemberdag, og da de unge mennesker tog ud på en ridetur, mens generalen og majoren solede sig på terrassen, sagde lady Treherne til sin nevø: "Jeg har lyst til en frisk tur i ponyvognen. Vil du ledsage mig, Maurice?"

"Med glæde," svarede den unge mand, der udmærket vidste, hvad der ventede ham.

Mylady var usædvanlig tavs og alvorlig, men syntes alligevel ivrig efter at sige et eller andet, som hun fandt svært at udtrykke. Treherne så det, og afbrød en akavet stilhed ved modigt at kaste sig ud i det emne, som optog dem begge.

"Jeg tror, du vil sige mig et eller andet om Tavie, tante. Har jeg ret?"

"Ja."

"Så lad mig spare dig for den ubehagelighed at være den, der begynder, og bevise min oprigtighed ved åbent at sige dig sandheden, sådan som jeg ser den. Jeg elsker hende meget højt, men jeg er ikke gal nok til blot så meget som at drømme om at sige hende det. Jeg ved, det er umuligt, og giver afkald på mine forhåbninger. Stol på mig. Jeg vil tie og se hende gifte sig med Annon uden et eneste ord til klage, hvis du ønsker det. Jeg kan se af hendes forandrede væremåde, at du har talt med hende, og at min lille ven og plejerske ikke mere må være min. Måske er du klog nok, men hvis du gør det for min skyld, er det forgæves – ulykken er sket, og så længe jeg lever, vil jeg elske min kusine. Hvis du gør det for at skåne hende, vil jeg være tavs, og hellere forsvinde end foranledige hende bekymringer eller smerte."

"Mener du virkelig det, Maurice?" Og lady Treherne så på ham med et forandret, blidere udtryk.

Treherne vendte sig mod hende og viste hende et ansigt fuldt af lidelse og oprigtighed, resignation og beslutsomhed, idet han alvorligt sagde: "Ja, jeg mener det; prøv mig på en hvilken som helst måde. Jeg er ikke noget dårligt menneske, tante, og

jeg vil gerne være bedre endnu. Efter min ulykke har jeg haft tid til at afprøve en hel del ting, ikke mindst mig selv, og trods mine mange fejl, så sætter jeg pris på at beholde min sjæl ærlig og sand, selv om mit legeme er et vrag. Det er jo nemt nok at sige disse ting, men jeg tror, jeg kan stå fast, selv om jeg bliver fristet, hvis du tror på mig."

"Min kære dreng, jeg tror på dig, og jeg er dig inderlig taknemmelig for din ligefremhed. Jeg skal aldrig glemme, at jeg skylder dig Jaspers liv, og jeg har ikke nogen forventning om nogensinde at kunne tilbagebetale den gæld. Husk dette, når jeg synes at være kold eller uvenlig, og husk også, når jeg nu siger dig, at var du blevet skånet for denne lidelse, ville jeg uden videre have givet dig min pige. Men –"

"Men, tante, hør én ting," brød Treherne ind. "Man fortæller mig, at en pludselig og voldsom rystelse af overraskelse, glæde eller sorg kan gøre det samme for mig på et øjeblik, som de håber tiden ellers vil udrette. Jeg har ikke sagt noget om det, for det er kun en mulighed; men, så længe der er håb, må jeg da helt give afkald på Octavia?"

"Det er svært at sige nej, og dog kan jeg ikke mene, at det er klogt at bygge på en så lille chance. Hvis hun får dig, så vil det kun gøre jer begge ulykkelige, hvis håbet fejler. Nej, Maurice, det er bedre at være storsindet og lade hende være fri til at finde sin lykke andetsteds. Annon elsker hende, hendes hjerte er endnu frit, og hun vil snart lære at elske ham, hvis du tier. Min stakkels dreng, det kan virke ondt, men jeg er nødt til at sige dig det."

"Skal jeg rejse bort, tante?" var alt, hvad han svarede, i en meget fast tone, skønt hans læber var hvide.

"Endnu ikke, overlad dem blot til sig selv, og skjul din bevægelse, hvis du kan. Men hvis du hellere vil det, så tag ind til byen, og Benson skal sørge for dig. Du kan give dit helbred som grund, og jeg skal komme eller skrive ofte, hvis du får hjemve. Det afhænger ganske af dig selv, for jeg ønsker kun at være retfærdig og venlig i denne svære sag. Du må vælge."

"Så vil jeg blive. Jeg kan skjule min kærlighed, og at se dem sammen vil snart ophøre med at såre mig, hvis blot Octavia er lykkelig."

"Så lad det være sådan indtil videre. Du kommer kun til at savne din ledsager lidt, for jeg vil selv forsøge at udfylde hendes plads. Tilgiv mig, Maurice, og prøv at forstå en moders omsorg, for disse to er de sidste af mange børn, og jeg er enke nu."

Lady Trehernes stemme skælvede, og hvis der endnu skulle have været en rest af egoistisk håb eller en plan i hendes nevøs sind, så forjog denne bøn dem og berørte hans bedre Jeg. Idet han trykkede hendes hånd, sagde han blidt: "Kære tante, beklag mig ikke. Det er min skæbne at lide trængsler, men jeg vil ikke lade mig besejre af dem. Lad os glemme min ungdom og blive venskabelige rådgivere for hinanden til bedste for de to, vi begge elsker. Jeg må sige et par ord om Jasper, og du må ikke prøve at få mig til at sige mere, end jeg kan uden at bryde et løfte."

"Tak, tak! Det er om den kvinde, ved jeg. Sig mig alt, hvad du kan; jeg vil ikke trænge mig på, men jeg brød mig ikke om hende lige fra første øjeblik, jeg så hende, smuk og indtagende som hun ellers ser ud."

"Da min fætter og jeg var i Paris, lige før jeg blev syg, mødte vi hende. Hun var med sin fader dengang, en munter gammel

herre, som førte et liv i nydelse – ikke nogen passende værge for en smuk datter. Hun kendte vor historie, og da hun havde indtaget os begge, holdt hun os en tid hen for at overveje, hvem af os, hun ville have: Jasper på grund af hans titel, eller mig på grund af min formue. Det var før onkel forandrede sit testamente, og jeg selv troede at skulle være hans arving; men før hun fik gjort sit valg, var der noget (du må være så venlig ikke at spørge mig hvad) der fik os til at tage fra Paris. På vor hjemrejse led vi skibbrud, og derpå kom min sygdom og hjælpeløshed, og jeg blev gjort arveløs. Edith Dubarry hørte historien, men rygtet gengav den forkert, og hun troede, vi begge var gået glip af formuen. Hendes fader døde fattig og forarmet, og i et øjebliks fortvivlelse giftede hun sig med generalen, hvis rigdom nu omgiver hende med al den luksus, hun elsker, og hvis svigtende helbred snart vil gengive hende sin frihed –"

"Og hvad så, Maurice?" afbrød Mylady.

"Så håber hun at vinde Jasper, tror jeg."

"Aldrig! Det må vi forhindre for enhver pris. Jeg vil hellere se ham død for mine fødder end gift med sådan en kvinde. Hvordan kan det være tilladt, at hun må besøge et hus som mit? Jeg burde have fået dette at vide noget før," udbrød Mylady vredt.

"Jeg ville have fortalt dig det, hvis jeg havde vidst det, og jeg har bebrejdet Jasper hans forsømmelse. Men vær ikke unødig bekymret, tante. Der er ingen pletter på mrs. Snowdons navn, og som hustru til en modig og hæderlig mand kan man modtage hende uden videre, for en skønhed, ynde og takt som hendes kan vinde indpas alle steder. Hun bliver her kun en uge,

og jeg skal hellige mig hende; det vil frelse Jasper, og, om nødvendigt, overbevise Tavie om min ligegyldighed –" Han holdt inde for at undertrykke et suk.

"Men hvad med dig selv, frygter du ikke for din egen ro, Maurice? Du må ikke ofre din lykke eller din ære for mig og mine."

"Jeg er sikker; jeg elsker min kusine, og det er mit skjold. Hvad der end sker, så husk, at jeg prøvede at tjene dig, og oprigtigt forsøgte at forglemme mig selv."

"Gud velsigne dig, min søn! Lad mig kalde dig således, og føl, at skønt jeg nægter dig min datter, så giver jeg dig af mit ganske hjerte en moders omsorg og hengivenhed."

Lady Treherne var lige så storsindet som hun var stolt, og hendes nevø havde erobret hende ved sin tillid og underkastelse. Det var ikke skuespil; men selv i det øjeblik, da han opgav alt, nærede han et håb om dog til sidst at vinde det hjerte, han tragtede efter. De skiltes i tavshed, men fra det øjeblik opstod der et nyt og tættere bånd mellem de to, som øvede en skjult indflydelse på hele husstanden.

Maurice ventede med en vis utålmodighed på, at mrs. Snowdon skulle komme ind, ikke blot på grund af hans nysgerrighed efter at se, om hun havde opdaget tyven, men også på grund af den rolle, han havde påtaget sig spille. Han var den fuldt ud voksen, og følte en vis nydelse ved den af tre grunde. Det ville tjene hans tante og kusine, ville aflede hans tanker fra hans egne bekymringer, og, måske ved at gøre Octavia jaloux, vække hendes kærlighed; thi skønt han havde

valgt den rette vej, var han dog kun et menneske, og tilmed en elsker.

Mrs. Snowdon var sent på den. Det var hun for resten altid, for hun gjorde meget ud af sit toilette, og hun holdt af at nyde det indtryk, det gjorde på hendes omgivelser. I samme øjeblik, hun kom ind, fæstede Treherne blikket på hende, og til hans store overraskelse og ærgrelse, tiltalte hun Octavia i en uinteresseret tone: "Kære miss Treherne, jeg har netop beundret Deres påfugle. Må jeg være tilskuer, når De fodrer dem i morgen? Miss Talbot fortæller mig, at det er et charmerende syn."

"Hvis De er på terrassen lige efter frokost, så finder De dem parat, og De kan selv få lov at fodre dem, hvis De har lyst," lød det kølige, høflige svar.

"Hun ligner selv en påfugl i den pragtfulde grønne og gyldne kjole, gør hun ikke?" hviskede Rose til sir Jasper med en ondskabsfuld latter.

"Jo, det gør hun virkelig. Jeg ville ønske, Tavies fugle havde stemmer ligesom mrs. Snowdons, deres evindelige skrig irriterer mig voldsomt."

"Jeg holder nu meget af den lyd, for den er ærlig, og der ligger ingen ondskab eller intriger skjult i den. Jeg mistror altid disse glatte, søde stemmer; de er ikke oprigtige. Jeg kan bedre lide en fuld, klar stemme; skarp måske, men bestemt og sandfærdig."

"Godt sagt, Octavia. Jeg er enig med dig, og din egen er et perfekt eksempel på, hvad du netop beskriver." Og Treherne smilede, idet han rullede hen for at slutte sig til mrs. Snowdon, der åbenbart ventede på ham, mens Octavia vendte sig til sin broder for at forsvare sine kæledægger.

"Er De sikker? Hvordan opdagede De det?" spurgte Maurice, idet han lod som om han beundrede damens brystbuket, da han standsede ved siden af hende.

"Jeg fik mistanke i samme øjeblik, jeg så hende her til morgen. Hun er ikke meget af en skuespillerinde; og modvilje, mistillid og foragt var tydeligt at se i hendes ansigt, da vi mødtes. Indtil De så snedigt fortalte mig, at min billet var forsvundet, troede jeg, at hun var bekymret for sin broder – eller Dem."

Et pludseligt ophold og et skarpt blik fulgte denne sidste, dæmpet udtalte sætning, men Treherne mødte det med et uransageligt smil og et stilfærdigt: "Nå, og hvad så?"

"I det øjeblik jeg fik at vide, De ikke fik min billet, var jeg sikker på, at hun havde den, og da jeg vidste, hun måtte have set mig lægge den under vasen, trods hendes tilsyneladende uskyld, bad jeg hende i al stilfærdighed om den. Det overraskede hende, fjernede enhver form for mystik ved hele affæren, og jeg gjorde det af med resten af hendes forvirring ved at sende den videre til majoren i samme øjeblik, hun gav mig den tilbage, som om den havde været bestemt for ham. Hun undskyldte, bemærkede, at hendes broder var noget tankeløs, og at hun vågede over ham, så han ikke kom i knibe; hun bekendte, at hun havde tænkt, at billetten var beregnet for ham, og opførte sig i al almindelighed som den charmerende tosse, hun er."

"Altså temmelig meget ståhej for ingenting. Stakkels lille Tavie! De har uden tvivl fået jaget en så stor skræk i hende, at vi herefter kan korrespondere i sikkerhed."

"De kan give mig Deres svar her og nu."

"Udmærket, vi kan mødes på terrassen i morgen formiddag; påfuglene er et udmærket påskud for at få mødet til at se naturligt ud. Jeg plejer at slappe af en times tid eller to derude, når solen skinner."

"Men hvad med pigen?"

"Hende sender jeg bort."

"De siger det, som om det er en ganske enkel ting."

"Det er det også, både nem og behagelig."

"Nu er De mystisk eller Tivies gør Dem kostbar. Enten er De ligeglad med at være alene med hende, eller også vil De med fornøjelse sørge for at få hende sendt af vejen fra mig. Hvilken af delene er det?"

"Det bestemmer De. Må jeg få denne her?"

Hun så på ham, idet han berørte en rose, med et advarende blik, for rosen er både et symbol på kærlighed og tavshed. Mente han dermed, at han huskede på fortiden, eller ville han advare hende om, at der var nogen i nærheden? Hun bøjede sig frem fra skyggen af den portiere, hun sad ved, og fangede et glimt af en skygge, der forsvandt.

"Hvem var det?" spurgte hun hviskende.

"En Rose," svarede han leende. Så sagde han, som om faren var drevet over: "Hvordan vil De forklare majoren den besked, De sendte ham?"

"Nemt nok, ved at foregive, at jeg er i tvivl om et eller andet interessant spørgsmål, og ønsker en vismands råd. Han vil blive smigret, og når jeg lader som om jeg beærer ham med min tillid, vil jeg kunne sno den udmærkede mand om min lillefinger så meget jeg vil, for han ærgrer mig med sin sære

facon med altid at ville passe på mig. Følg mig nu ind til frokost, og opfør dig som dit sædvanlige yndige Jeg."

"Det er umuligt," sagde, og beviste så, at det var det ikke.

4. Fodring af påfugle

Det var virkelig et smukt syn, med de tolv statelige fugle siddende på den brede stenbalustrade eller stoltserende langsomt rundt langs terrassen, med solen glitrende på deres grønne og gyldne hoveder og deres skønne fjer, enten de var løftede og udbredte, eller flød som et rigt slæb efter dem. Som en smuk kontrast til disse storslåede skabninger stod deres unge herskerinde i sin simple morgenkjole med pelskantet hætte og krave, og fodrede de tamme kæledyr af hånden, råbte deres fantasifulde navne, lo ad deres tossede leg, og nød af hele sit hjerte det dejlige vintersolskin, den friske vind, og sit ungpige-tidsfordriv. Mens Treherne langsomt nærmede sig, så han på hende med en elskers blik, og han fandt hende umådelig sød og blid og mere dyrebar i hans øjne end nogensinde. Hun havde omhyggeligt undgået ham hele den foregående dag, havde taget afsked for natten med et hastigt håndtryk, og var ikke, som hun ellers plejede, kommet ind for at sige ham godmorgen i biblioteket. Han havde ikke før bemærket hendes ændrede opførsel, men da han kom i tanker om sit løfte til sin tante, besluttede han at lade pigen vide, at han fuldt ud forstod, hvilket forhold, der fremover måtte finde sted imellem dem.

"God morgen, kusine. Jager jeg dig væk, hvis jeg tager en runde eller to her?" spurgte han i en munter tone, men med et halvt bebrejdende blik.

Hun så et øjeblik på ham, gik så hen til ham med fremstrakt hånd og rødere kinder end før, mens hendes frimodige øjne fyldtes med tårer; og hendes stemme havde en forræderisk

skælven, da hun højt sagde: "Jeg er straks mig selv igen, på trods af det alt sammen. Maurice, du må ikke tror jeg er uvenlig, du må ikke bebrejde mig eller bede mig om lov til at være samme sted som jeg. Der er en grund til den forandring, du kan se hos mig; det er ikke en kaprice, det er lydighed."

"Min kære pige, jeg ved det. Jeg ville netop tale om det og vise dig, at jeg forstår. Annon er en god fyr; han fortjener dig så meget som nogen, og jeg ønsker dig al den lykke, du så rigeligt fortjener."

"Mener du det?" Og hendes blik fo'r undersøgende over hans ansigt.

"Ja; tvivler du på mig?" Og han skjulte sin kærlighed så godt, at hverken hans ansigt, stemme eller opførsel forrådte det mindste.

Hun sænkede blikket, en sky passerede over hendes lyse ansigt, og hun trak sin hånd tilbage, som om hun ville kærtegne en sulten fugl, der pikkede på kurven, hun bar. Som for at skifte emne, sagde hun spøgende: "Stakkels Argus, du har tabt alle dine fine fjer, så alle de andre har forladt dig, undtagen den søde lille Juno, som aldrig glemmer sine venner. Værsgo, tag det hele, og del pænt med hinanden."

Treherne smilede og sagde hurtigt: "Jeg er en menneskelig Argus, og du har være en sød lille Juno for mig, lige siden jeg tabte mine fjer. Bliv ved med at være sådan, og du vil finde mig en meget trofast ven."

"Det vil jeg." Og idet hun svarede, vendte hendes gamle smil tilbage, og hendes blik mødte hans igen.

"Tak! Så kan vi komme lykkeligt videre. Jeg forlanger eller forventer ikke vort gamle liv tilbage – det er umuligt. Jeg vidste

nok, at når elskerne kom til, ville vennen komme til at stå i baggrunden, og jeg er fuldt tilfreds med en andenplads, hvor jeg så længe har stået forrest. Du må ikke tro, du forsømmer mig; vær lykkelig med din elsker, min kære, og når du ikke har bedre og mere behagelig underholdning, så kom og se til gamle Maurice."

Hun vendte hovedet bort, så han ikke kunne se den vredesrødme, der steg op i hendes kinder eller bekymringen i hendes øjne, og da hun endelig talte, sagde hun i en gnaven tone: "Jeg ville ønske, Jasper og Mama ville lade mig være i fred. Jeg hader elskere og vil ikke have nogen. Hvis Frank prøver noget, vil jeg gå i kloster, så jeg kan blive fri for ham."

Maurice lo og vendte hendes ansigt mod sig, idet han i sin mest overtalende tone sagde: "Giv ham nu først en chance, for at gøre din moder glad. Det kan ikke skade, og måske vil det more dig. Frank er allerede fortabt, og da dit hjerte jo er frit, hvorfor da ikke se, hvad du kan gøre for ham? Så finder jeg noget nyt at studere på, og kommer ikke til at savne dig så meget."

"Du er meget venlig; jeg skal gøre mit bedste. Jeg ville ønske, mrs. Snowdon ville komme, hvis hun da ellers har tænkt sig det; jeg har en aftale klokken to, og Frank vil se tragisk ud, hvis jeg ikke er klar. Han er ved at lære mig at spille billard, og jeg kan virkelig godt lide spillet, selv om jeg aldrig havde troet det."

"Det er godt. Jeg håber, du får en dobbelt lektion, og at Annon vil finde dig en føjelig elev i begge."

"Du er meget bleg her til morgen; har du ondt, Maurice?" spurgte Octavia pludselig, og hendes stemme mistede det

påtagne tonefald af lethed og munterhed, hun havde søgt at skjule sin uro under.

"Ja, men det går ligestraks over. Mrs. Snowdon er på vej. Jeg så hende i døren til stuen for et øjeblik siden. Jeg skal vise hende påfuglene, hvis du hellere vil gå. Det vil hun ikke have noget imod, er jeg sikker på, siden du ikke kan lide hende, og jeg kan."

"Nej, det er jeg helt sikker på. Det var måske arrangeret? Jeg forstår; jeg vil ikke være tredje hjul på vognen."

En pludselig ild lyste i pigens øjne, en pludselig foragt fik hendes læber til at vrænge, og et blik fuldt af en tydelig mening gik fra hendes fætter til døren, hvor mrs. Snowdon havde vist sig, og nu ventede på, at hendes pige skulle bringe hende et ekstra sjal.

"Du hentyder til den billet, du stjal. Hvorfor lavede du det nummer, Tavie?" spurgte Treherne roligt.

"Jeg så, hun lagde det under vasen. Jeg tænkte, det var til Jasper, og derfor tog jeg det," sagde hun ligefremt.

"Hvorfor til Jasper?"

"Jeg kunne huske, han havde talt om, at han havde mødt hende for længe siden, og at han beskrev hendes skønhed i entusiastiske vendinger – ligesom dig."

"Du har en god hukommelse."

"Det har jeg, når det drejer sig om noget, der har at gøre med dem, jeg elsker. Jeg bemærkede hendes opførsel, da hun mødte min broder, hans hengivenhed for hende, og da de stod og lo sammen ved kaminen, var jeg sikker på, at hun ville prøve at fange ham igen."

"Igen? Hun havde altså haft ham i sit net før?" spurgte Treherne, ivrig efter at vide, hvor meget Jasper havde fortalt sin søster.

"Han benægtede det altid og erklærede, at du var hendes yndling."

"Hvorfor tænkte du så ikke, at billetten var til mig?" spurgte han.

"Jeg ved det nu," lød det skarpe svar.

"Men hun fortalte dig, at den var til majoren, og sendte den til ham."

"Hun bedrog mig; det overrasker mig ikke. Jeg er glad for, at Jasper er i sikkerhed, og jeg ønsker dig et behageligt stævnemøde."

Idet hun bukkede med usædvanlig værdighed, stillede Octavia sin kurv fra sig og forsvandt i den modsatte retning af den, mrs. Snowdon nærmede sig fra.

"Så har jeg gjort det," sukkede Treherne, idet han vendte sig fra den ungpigeagtige skikkelse for at se på den statelige skabning, der kom fejende imod ham med lydløs gratie.

Pomp og pragt klædte mrs. Snowdon; hun elskede luksus, og hendes skønhed fik mange ting til at blive klædelige, som på en mere almindelig kvinde ville have været smagløst og absurd. Hun havde iklædt sig en ægte burnus fra Østen i røde, blå og gyldne farver; hætten over hendes hoved indrammede hendes ansigt i sine rige nuancer, og store gyldne kvaster strålede mod hendes krøllede sorte lokker. Hun bar den med gratie, og kjolens barbariske pragt klædte hende godt. Den friske luft gav hendes kinder en diskret farve, hendes ellers ret dystre øjne strålede, og det smil, der skilte hendes læber, var fuldt af glæde.

"Velkommen, Cleopatra!" råbte Treherne, idet han med besvær undertrykte en latter, da påfuglene skreg og flygtede for hende.

"Jeg kunne svare ved at kalde dig Thaddeus af Warszawa, for du ser meget romantisk og polsk ud med dit blege, tænksomme udtryk og din fine pelsfrakke," svarede hun, da hun stod stille ved siden af ham med en meget tydelig beundring aftegnet i blikket.

Treherne brød sig ikke om det blik, og sagde temmelig brat, idet han gav hende kurven med brød: "Jeg har sendt min kusine af vejen og tilbudt hende, at jeg nok skulle sørge for påfuglene. Her er de så – vil du fodre dem?"

"Nej, ellers tak – jeg er ligeglad med fuglene, ved du nok; jeg kom for at tale med dig," sagde hun utålmodigt.

"Jeg er til din tjeneste."

"Jeg vil spørge dig om et par ting – er det tilladt?"

"Hvilken mand har nogensinde nægtet mrs. Snowdon noget?"

"Næh, nej – ingen komplimenter. Når de kommer fra dig, er det kun satiriske udgydelser. Jeg blev narret der i udlandet, og giftede mig lidt for hurtigt med denne gamle mand. Sig mig nu, hvordan sagerne i virkeligheden står."

"Jasper har det hele. Jeg har intet."

"Det er jeg glad for."

"Tusind tak for de velmente ord. I det mindste er du da oprigtig," sagde han bittert.

"Det er jeg, Maurice – det er jeg; lad mig bevise det."

Trehernes stol stod tæt op ad balustraden. Mrs. Snowdon lænede sig til den udhuggede kant, med ryggen til huset og ansigtet skjult bag en høj stenkrukke. Hun så fast på ham, og

sagde så hurtigt og dæmpet: "Du troede, jeg vaklede mellem dig og Jasper, da vi skiltes dengang for to år siden. Det gjorde jeg, men det var ikke mellem titlen og formuen, jeg vaklede. Det var mellem pligt og kærlighed. Min fader, som var en elskelig, tåbelig gammel mand, havde sat sig for, at han ville se mig som lady. Jeg var hans ét og alt; min skønhed var hans glæde, og ingen ubetitlet mand var værdig til mig. Jeg elskede ham ømt. Det vil du nok tvivle på, når du ved, hvor egoistisk, hensynsløs og forfængelig jeg er, men jeg har et hjerte, og hvis jeg havde fået en bedre opdragelse, ville jeg have været en bedre kvinde. Men det er ligegyldigt, det er for sent nu. Næst efter min fader, elskede jeg dig. Nej, hør på mig – jeg vil rense mig i dine øjne. Jeg vil ikke gøre noget forkert mod generalen. Han er en venlig, overbærende, gavmild mand; jeg respekterer ham – jeg er ham taknemmelig, og så længe han lever, vil jeg være ham tro."

"Så sig ikke mere nu. Husk ikke på fortiden, Edith; lad den sove, både for din og min skyld," begyndte Treherne; men hun standsede ham med en bydende bevægelse.

"Det vil jeg, når jeg har talt færdig. Jeg elskede dig, Maurice; for blandt alle de muntre, ligegyldige lykkejægere jeg så omkring mig, var du den eneste, der så ud til at have en tanke, der gik lidt længere end øjeblikkets dårskab. Under din tilsyneladende lethed fandtes et eller andet ædelt, heroisk og ægte. Jeg følte, du havde et mål, at dit øjeblikkelige humør kun var en overgang – en ung mands ferie, før hans livs virkelige arbejde begyndte. Dette tiltrak, det vandt mig; for selv i den korte opmærksomhed, du dengang ofrede mig, fandt jeg en alvor og ægthed, som ingen anden mand havde vist mig. Jeg ønskede at få din respekt; jeg længtes efter at fortjene din

kærlighed, at dele dit liv, og bevise, at der selv i min forsømte natur fandtes en evne til at udslette en indholdsløs, overfladisk fortid med en ædel fremtid. Oh, Maurice, var du blevet blot en uge til, ville jeg aldrig være blevet det elendige væsen, jeg er nu!"

Hendes stemme skælvede og forsvandt; bitterheden over en tabt kærlighed, fred og lykke havde givet genlyd i dette patetiske, lidenskabelige udbrud. Hun græd ikke, for tårer skjulte kun sjældent hendes tragiske blik; men hun vred hænderne i stum fortvivlelse og så ned i den frosne have nedenfor, som om hun der fandt et virkeligt symbol på sit eget ødelagte liv. Treherne sagde ikke et ord, men bed tænderne sammen med et næsten vildt blik i retning af sir Jaspers fjerne skikkelse, der muntert red afsted som en, der hverken er bebyrdet med minder eller bekymringer.

Hurtigt vedblev mrs. Snowdon: "Min fader tiggede og befalede mig at vælge din fætter. Jeg kunne ikke skuffe ham, og bad om betænkningstid, i det håb at jeg kunne blødgøre ham. Mens jeg ventede, fik denne mystiske affære jer til i al hast at forlade Paris, og så kom forliset, sygdommen, og rygtet om, at gamle sir Jasper havde gjort begge sine nevøer arveløse. Man fortalte mig, at du lå for døden, og jeg blev et passivt redskab i min fader hænder. Jeg lovede at kalde din fætter tilbage og række ham min hånd, men den gamle mand døde, før jeg fik det gjort, og derefter var jeg ligeglad med, hvad der skete med mig.

General Snowdon var min faders ven; han fik medlidenhed med mig, han så min fortabte, fattige tilstand, min fortvivlelse og hjælpeløshed. Han trøstede, støttede og frelste mig. Jeg var taknemmelig; og da han tilbød mig sit hjerte og sit hjem, tog

jeg imod dem. Han vidste, at jeg ikke havde nogen kærlighed at give; men som en ven, en datter, ville jeg hjertens gerne tjene ham og gøre hans sidste år så lykkelige, jeg kunne. Det hele var fuldbyrdet, da jeg hørte, at du var i live, syg og fattig. Jeg længtes efter at komme og leve for dig. Mit nye bånd blev til tunge lænker, min rigdom nedtrykkede mig, og jeg var dobbelt elendig – for jeg turde ikke fortælle nogen om mine bekymringer, og det var ved at gøre mig gal. Nu har jeg set dig; jeg ved, at du er lykkelig; jeg har set din kusines kærlighed, og jeg kan se det lykkelige, fredelige liv, der ligger foran dig. Det må stille mig tilfreds, og jeg må lære at bære det, så godt jeg kan."

Hun holdt inde, åndeløs og bleg, og gik hurtigt hen over terrassen, som for at skjule, eller kontrollere, den ophidselse, der havde grebet hende.

Treherne sad stadig tavs, men hans hjerte slog et ekstra slag ved denne tanke: "Hun kan se, at Octavia elsker mig! En kvindes blik er hurtigt til at opdage kærligheden hos en anden, og hun har set, hvad jeg kun er begyndt at håbe. Min kusines opførsel lige før, hendes modvilje mod Annon, hendes nye generthed over for mig; måske er det rigtigt, og hvis det er – Himlen hjælpe mig – hvad er det, jeg siger! Jeg må ikke håbe, eller ønske, eller drømme; jeg må give afkald og glemme."

Han støttede hovedet på hånden, og sad så stille, at mrs. Snowdon kom tilbage til ham, bleg, men rolig og fattet. Da hun kom nærmere, bemærkede hun hans holdning og den bitre sorg i hans ansigt, og et håb sprang op i hende. Måske tog hun fejl; måske elskede han ikke sin kusine; måske huskede han endnu fortiden, og sørgede endnu over tabet af det hjerte, hvis indhold

hun netop havde lagt for hans fødder. Hendes mand var syg, og kunne dø hvad dag det skulle være. Og så: fri, rig, smuk og ung, hvad kunne hun ikke være for den hjælpeløse, fattige og ærgerrige Treherne? Med alle sine fejl var hun en storslået kvinde, og dette fremtidsbillede tiltalte hende, varmede hende om hjertet, og dæmpede hendes smerte.

"Maurice," sagde hun blidt, da hun igen stod ved siden af ham, "hvis jeg tager fejl af dig og dine forhåbninger, er det fordi jeg ikke tør bede om noget for mig selv; men hvis der atter skulle komme en tid, hvor jeg er fri til at give eller hjælpe, så bed mig om hvad som helst, og det er dit med glæde."

Han forstod hende, beklagede hende, og, da han så, hun fandt trøst i et fjernt håb, lod han hende nyde det, så længe hun kunne. Alvorligt, men dog med taknemmelighed, talte han igen, og trykkede den hånd, hun rakte ham, med en impulsiv bevægelse.

"Storsindet som altid, Edith, og grænseløst ærlig. Tak for din oprigtighed, din venlighed, og den kærlighed, du engang gav mig. Jeg siger 'engang', for nu skiller pligt, sandhed og ære os fra hinanden. Mit liv må være ensomt, men jeg vil finde beskæftigelse og lære at være tilfreds. Du skylder al hengivenhed til den gode gamle mand, der elsker dig, og du vil ikke svigte ham, er jeg sikker på. Lad fortid og fremtid være, hvad de er, men lad os gøre nutiden til det, den *kan* være – en tid til at tilgive og glemme, at fatte mod og starte forfra. Julen er en passende tid til sådanne beslutninger, og til fødslen af et venskab som vort måske vil kunne blive."

Der var noget i hans tonefald og opførsel, som slog hende, og idet hun så på ham med blid undren, udbrød hun: "Hvor

forandret du dog er!"

"Har du nødig at sige mig det?" Og han så ned på sine unyttige ben med et bittert, omend patetisk udtryk af tålmodig lidelse.

"Nej, nej – ikke på den måde! Jeg mener af tanke og sind – ikke legemligt. Engang var du munter og skødesløs, ivrig og fyrig, ligesom Jasper; nu er du alvorlig og stille, eller munter, og så uendelig venlig. Men på trods af sygdom og tab forekommer du at være dobbelt så meget den mand, du var, og noget, som vinder respekt, såvel som beundring – og kærlighed."

Hendes mørke øjne fyldtes med tårer, idet det sidste ord forlod hendes læber, og et bevæget hjertes skønhed lyste ud af hendes ansigt. Maurice så hurtigt op og spurgte med en pludselig alvor: "Kan du se det? Så er det sandt. Ja, jeg er forandret, Gud ske tak! Og det hende, der har gjort det."

"Hvem?" spurgte hun skinsygt.

"Octavia. Ubevidst, men sikkert, har hun gjort så meget for mig, og dette år, som tilsyneladende kun har været tab og elendighed, har været det lykkeligste, mest givende i hele mit liv. Jeg har ofte hørt, at sygdom og lidelser var de bedste læremester, og nu tror jeg det."

Mrs. Snowdon rystede trist på hovedet.

"Ikke altid; for nogle er de blot plager. Men du må ikke præke, Maurice. Jeg er endnu en synder, selv om du er ved at blive en helgen, og jeg har endnu et spørgsmål at stille dig. Hvad var det, der fik dig og Jasper til at forlade Paris i den hast?"

"Det kan jeg aldrig fortælle dig."

"Så finder jeg selv ud af det."

"Det er umuligt."

"Intet er umuligt for en beslutsom kvinde."

"Du kan hverken plage, overraske eller bestikke de to personer, der kender denne hemmelighed, til at afsløre den. Jeg beder dig, lad det ligge," sagde Treherne alvorligt.

"Jeg har en anelse, og jeg vil forfølge den; for jeg er overbevist om, at der er noget forkert, og du er –"

"Kære mrs. Snowdon, De er så optaget af fuglene, at De glemmer Deres medskabninger, eller er De så optaget af én medskabning, at De glemmer fuglene?"

De fo'r begge sammen ved dette spørgsmål, da Rose Talbot kom ned ad terrassen med hænderne fulde af kristtorn og et ansigt fuldt af lystigt skælmeri, og tilføjede, idet hun forsvandt: "Jeg vil fortælle Tavie, at fodring af påfugle er sådan en dejlig tidsfordriv for elskende; hun og mr. Annon burde prøve det."

"Frække kvindemenneske," mumlede Treherne.

Men mrs. Snowdon sagde med et flertydigt smil: "Mangen en sandhed er blevet sagt i spøg."

5. Under misteltenen

De tre unge venner så ualmindelig livlige og charmerende ud, som de, klædt i samme uldne hvide dragter og med kristtornkranse i håret, kom gående langsomt ned ad den brede egetrappe arm i arm. En tjener var i færd med at tænde lamperne i hallen, for vintertusmørket satte tidligt ind, og pigerne sludrede lystigt sammen om den kommende aftens fest, da der pludselig genlød et højt, langtrukkent skrig. En tung glaskuppel faldt ud af tjenerens hånd og faldt klirrende til gulvet, og de unge damer klamrede sig forfærdede til hinanden, for der var en dødelig rædsel i skriget. Et øjeblik efter var der dødstille.

"Hvad var det, John?" spurgte Octavia, der var bleg som et lig, men hurtigt havde genvundet fatningen.

"Jeg skal se efter, miss." Og han ilede bort.

"Hvor kom det rædselsfulde skrig fra?" spurgte Rose, der samlede sig så hurtigt hun var i stand til.

"Et eller andet sted oven over os. O, lad os gå ned mellem de andre, jeg er frygtelig bange," hviskede Blanche, skælvende og en besvimelse nær.

De skyndte sig ind i stuen, hvor de kun fandt Annon og majoren, der begge så forskrækkede ud, og begge stod og stirrede ud af vinduerne.

"Hørte De det? Hvad kan det have været? De må ikke gå fra os!" råbte pigerne på en gang, idet de kom farende ind.

De to herrer havde hørt skriget, men kunne ikke forklare det, og var fast bestemte på at beskytte de tre smukke skabninger,

der klinede sig op ad dem som skræmte dådyr. John kom nu hurtigt ind med et temmelig ophidset ansigtsudtryk, og lige så ivrig efter at fortælle sin historie som de andre efter at høre den.

"Det var Patty, en af stuepigerne, frøken; hun var helt fra den. Hun var gået op til det nordlige galleri for at se om der var tændt ordentligt op, for der skal en god ild til for at få varmet galleriet op, så der kan danses, som De nok ved, miss. Men der var mørkt, for ilden var brændt ned, og hendes lys gik ud, lige da hun åbnede døren, for hun havde for travlt, sådan som pigerne jo altid har, når de skal der op. Halvvejs gennem galleriet siger hun at hun hørte noget rasle, og standsede op. Hun er ellers den modigste af dem alle sammen, og hun råbte højt: 'Jeg har set dig!', for hun troede, at det var en af os andre, der ville gøre hende bange. Der kom ikke noget svar, og hun gik videre, da ilden i en af kaminerne pludselig flammede op, og dér lige foran hende stod spøgelset."

"Vær nu ikke dum, John. Sig os, hvad det var," sagde Octavia skarpt, skønt hun blegnede og hun blev kold om hjertet, da de sidste ord kom over mandens læber.

"Det var en høj, sort skikkelse, miss, med et dødsens hvidt ansigt og en sort kutte. Hun så det ganske tydeligt, og vendte sig om for at komme væk, men hun havde ikke gået ti skridt, før det igen stod foran hende, den samme høje, mørke tingest med det dødblege ansigt stirrende frem under den sorte kutte. Det løftede armen som for at holde hende fast, men hun sprang i vejret og udstødte et frygteligt skrig og fo'r ned i mrs. Bensons værelse, hvor hun faldt besvimet om."

"Hvor tåbeligt at lade sig skræmme af skyggerne af de rustninger, der står langs væggene i galleriet!" sagde Rose i en modig tone, skønt hun nok ville have nægtet at gå ind i galleriet uden et lys.

"Næh, jeg forstår det godt, det er et spøgelsesagtigt sted om natten. Hvordan har den stakkels pige det?" spurgte Blanche, der stadig hang ved majorens arm i sin bedste stilling.

"Hvis Mama ikke har hørt om det, så sig til mrs. Benson, at hun nok skal lade være med at fortælle hende det. Hun har det ikke godt, og den slags generer hende meget," sagde Octavia, og tilføjede, da tjeneren vendte sig for at gå: "Er der nogen, der har set efter i galleriet, efter at Patty fortalte, hvad hun havde set?"

"Nej, miss. Jeg skal selv gå op og se efter; jeg er ikke bange for hverken mennesker, spøgelser eller djævle, hvis De tillader, De damer," svarede John.

"Hvor er sir Jasper?" spurgte majoren pludselig.

"Jeg er her. Det var dog en rædsom larm, nogen laver. Jeg blev forstyrret midt i en glimrende drøm. Hør, Tavie, hvad er det?" Sir Jasper kom ud fra biblioteket med set søvndrukkent ansigt og strittende hår.

Det fortalte ham historien, som han lo hjerteligt ad, og sagde, at det var nogle tossede piger, sådan at lade sig skræmme af en skygge. Mens han stadig lo og spøgte, kom mrs. Snowdon ind med et forstyrret ansigt og spurgte ivrigt efter, hvad der var grunden til postyret.

"Hvor interessant! Jeg har aldrig vidst, at De havde et spøgelse. Fortæl mig alt om det, Sir Jasper, og bring vore nerver til ro ved at tilfredsstille vores nysgerrighed," sagde hun på sin

sædvanlige halvt befalende, halvt overtalende facon, idet hun satte sig på lady Trehernes hellige sofa.

"Der er ikke så meget at fortælle, bortset fra at stedet her engang var et kloster, ikke kun af navn, men også i virkeligheden. Det var en af vore forfædre, der havde indstiftet det, og i mange år levede munkene lystigt her, som man tydeligt ser det af, at vinkælderen er dobbelt så stor som kapellet, og langt bedre holdt. Men en anden forfader, en lystig og kæk baron, fandt på, at han ville bygge sin borg her, og trods bønner, forbandelser og trusler om ekskommunikation, smed han de stakkels munke ud, rev klostret ned og byggede denne smukke ejendom i stedet. Abbed Bonifacius lagde en tung forbandelse over alle, der kom til at leve her, dengang han forlod klostret, og svor at hjemsøge os, indtil den sidste Treherne forsvandt fra jordens overflade. Og med denne elskværdige trussel overlod den sidste af de tidligere beboere baron Roland til sin skæbne, og døde så hurtigt han kunne for at kunne indlede sin muntre opgave."

"Hjemsøgte han så stedet?" spurgte Blanche ivrigt.

"Ja, jævnligt og trofast lige fra dengang og til nu. Der er dem, der siger, at nogle munkene stadig svæver omkring i de ældste dele af klostret, for Roland skånede kapellet og det nordlige galleri og lod det indgå i den nye bygning. De stakkels fyre, de skal være så hjerteligt velkomne, og en gang om året får de lov til at varme deres gennemsigtige kroppe, når vi tænder op i galleriet ved juletid."

"Mrs. Benson har engang fortalt mig, at når spøgelset viste sig, var det et sikkert tegn på, at der ville komme et dødsfald i familien. Er det rigtigt?" spurgte Rose, hvis nysgerrighed var

blevet optændt af udtrykket i Octavias ansigt, og en vis uro i sir Jaspers optræden, trods hans muntre humør.

"Der er en dum overtro i den retning i familien, men det er selvfølgelig kun tyendet, der tror på det. Når der er sygdom i familien, er der altid en tåbelig pige eller en sladdervorn gammel kone, der tror, de ser et genfærd, og hvis der så er nogen der dør, er de sikre på, at det var et varsel. Benson så det, før min fader døde, og gamle Roger den nat, min onkel blev ramt af et slagtilfælde. Vi vil aldrig kunne overbevise Patty om, at dette ikke var et varsel om min egen eller Maurices død, for den galante ånd lader vort hus' kvinder forlade denne verden i fred. Hvad mener du, fætter?"

Ved de sidste ord vendte sir Jasper sig og så på Treherne, der var kommet ind under hans fortælling.

"Jeg forholder mig noget skeptisk – ja egentlig ligegyldig – til hele foretagendet, men jeg er enig med Octavia i, at det er bedst ikke sige noget til min tante, hvis hun ikke allerede har fået det at vide. Hendes værelser ligger afsides, og måske har hun ikke hørt noget af postyret."

"Du lader til at høre alting; du var her ikke, da jeg sagde det." Octavia så op med et overrasket udtryk.

Treherne smilede betydningsfuldt, da han svarede: "Jeg hører, ser og forstår så mange ting, som går over hovedet på andre. Jasper, tillad mig at bemærke, at du skal se at få ordnet det hår, som din søvn har rodet op i. Mrs. Snowdon, tillad mig. Dette tykke fløjl tager imod den mindste plet." Og med sit lommetørklæde tørrede han adskillige hvide striber af støv bort, som sad på damens kjole.

Sir Jasper drejede hastigt om på hælen og forsvandt for at bringe sit udseende i orden; mrs. Snowdon bed sig i læben, men takkede pænt Treherne og bad ham hjælpe sig med at få knappet sine handsker. Mens han gjorde dette, sagde hun dæmpet: "Vær mere forsigtig næste gang. Octavia har skarpe øjne, og majoren kunne blive til ulejlighed."

"Det er jeg slet ikke i tvivl om, at du vil," hviskede han tilbage, med et maliciøst blik.

Her satte Myladys ankomst en stopper for snakken om spøgelsesepisoden, for det var tydeligt, at hun ikke vidste noget om det. Octavia sneg sig ud for at udspørge John, som kunne fortælle, at der intet spøgelse var at se. Treherne helligede sig mrs. Snowdon, og majoren underholdt Mylady, mens sir Jasper og pigerne sladrede i et hjørne.

Det var juleaften, og en del af festlighederne på klostret udgjordes af en dans i det store galleri. Alle havde set frem til denne begivenhed, men pigens historie havde dæmpet deres iver noget, skønt ingen ville være ved det. Dette ærgrede sir Jasper, og han anstrengte sig for at rense luften ved at foregive en munterhed, han ikke følte. Da herrerne kom ind efter middagen, hviskede han noget til sin moder, som rejste sig, bød generalen sin arm og førte an til det nordre galleri, hvorfra lyden af musik nu kunne høres. De øvrige fulgte efter i muntert følge, selv Treherne, der blev båret op af den store trappe af to tjenere, med kørestol og det hele.

Intet kunne se mindre spøgelsesagtigt ud nu end det hjemsøgte galleri. Høje flammer slikkede op gennem de store skorstene i hver ende, der stod lange rækker af skikkelser i rustning langs hver af langsiderne med den ene stålklædte

hånd om en lanse og den anden holdende et lys – det var et af Jaspers påfund. Smalle vinduer, udskåret i de tykke mure, lod strålerne af en vinterlig månes kolde lys slippe ind, vedbend, kristtorn og stedsegrønt glitrede i det røde lys fra ilden i kaminerne og lysene. Fra det hvælvede stenloft hang lasede bannere, og fra midten af loftet et væld igt bundt mistelten. Rødpolstrede sæder stod i de dybe vinduesnicher, og fra sit skjul bag en høj egetræsskærm lød de lystige toner af *Sir Roger de Coverley*.

Med stor alvor og værdighed førte generalen og Mylady an i dansen, for ifølge den gode gamle skik forenede tyendet sig i deres bedste antræk med herskabet og dansede, både stolte og generte, med deres overordnede. Sir Jasper snurrede den gamle husholderske rundt, til det svimlede for hende og hendes pyntelige skørter raslede som et stormvejr; mrs. Snowdon indtog den gråhårede butler ved sin nedladenhed, og John førte stolt sin unge herskerinde. Majoren gjorde sig stærkt bemærket blandt de kønne stuepiger, og Rose dansede tjenerne åndeløse længe før musikken holdt inde.

Fra det øjeblik voksede munterheden, og da generalen overraskede Mylady med en galant hilsen, da hun uden at tænke over det stod lige under misteltenen, var bifaldet uden ende. Hele selskabet fulgte generalens eksempel lige så hurtigt mulighederne viste sig, og snart fik de unge damer af herskabet samme smukke ansigtsfarve som tjenestepigerne. Mere dans, lege, sange og alskens festivitas udfyldte resten af aftenen; og under dække af den almindelige munterhed blev der opført adskillige små scener den aften, så i løbet af en enkelt

løssluppen time blev den udstukne kurs for adskillige liv forandret for altid.

Ved en snedig manøvre fik Annon ført Octavia ind i en afsides niche under påskud af at skulle hvile efter en rask leg, og drog fordel af den lykkebringende time til at fremføre sit frieri. Hun hørte ham tålmodigt til ende, og da han endelig holdt inde, sagde hun langsomt, men bestemt og uden spor at jomfruelig tøven: "Jeg takker Dem for den ære, De gør mig, men jeg kan ikke sige Ja, for jeg elsker Dem ikke. Jeg tror ikke, jeg nogensinde vil være i stand til det."

"Har De prøvet?" spurgte han ivrigt.

"Ja, det har jeg virkelig. Jeg holder af Dem som en ven, men heller ikke mere. Jeg ved nok, at det er moders ønske, at Jasper håber på det, og jeg ville gerne prøve at være dem tilpas, men kærligheden kan man ikke tvinge, så hvad er der at gøre?" Og hun smilede ufrivilligt over sin egen ligefremme enkelhed.

"Nej, men den kan plejes og styrkes, og i tidens fylde vindes med tålmodighed og hengivenhed. Lad mig få lov at forsøge, Octavia; det er kun rimeligt, hvis du da ikke allerede har lært dét af en anden, som jeg håber at lære dig. Er det da således?"

"Nej, det tror jeg ikke. Jeg kender ikke rigtigt mig selv endnu, jeg er så ung, og dette kommer så pludseligt. Giv mig tid, Frank."

Hun rødmede og stammede nu, så halvt vred, halvt bønfaldende og helt igennem yndig ud.

"Hvor lang tid skal jeg give dig? Det kan vel ikke tage så lang tid at læse i et hjerte som dit, min kære." Og da han troede, at hendes bevægelse var et gunstigt varsel, antog han for alvor rollen som elsker.

"Giv mig tid til nytår. Så vil jeg svare dig, og indtil da må du lade mig være fri til at studere både mig selv og dig. Vi har kendt hinanden længe nok, det medgiver jeg, men dette ville dog forandre alting, og du ville blive en anden person for mig. Vær tålmodig, Frank, og jeg skal forsøge at gøre min pligt til en glæde."

"Det vil jeg. Gud velsigne dig for det håb, du giver mig, Octavia. Jeg har næret det i mange år, og hvis jeg mister det, så vil det være et hårdt slag for mig."

Senere på aftenen stod general Snowdon og undersøgte den antikke skærmvæg, orkestret havde siddet bag. Egetræet var mange steder skåret helt igennem, så at stemmer på den anden side var ganske tydelige at høre. Musikerne var gået ned for at spise til aften, de unge havde travlt i den anden ende af hallen, og som den gamle herre stod og beundrede de smukke udskæringer, fangede hans øre lyden af hans eget navn. Husholdersken og butleren var blevet tilbage, efter at resten af tyendet var gået, og sad nu hyggeligt bag skærmen og talte dæmpet sammen i den tro, at ingen kunne høre dem.

"Det var mrs. Snowdon, Adam, så sandt jeg lever, men jeg ville aldrig fortælle det til andre end dig. Hun og sir Jasper havde kapper over sig, og de var ude på noget, det er jeg sikker på. Hun er en skønhed, men jeg misunder hende ikke, og der bliver ballade her i huset, hvis hun er her meget længere."

"Men hvordan ved De, mrs. Benson, at hun var der? Hvor er Deres bevis, frue?" spurgte butleren pompøst.

"Se dette her, og se så på den mærkelige afskæring af damens kjole. I mænd er så uvidende om den slags og lægger aldrig mærke til sådanne små detaljer. Nå, jeg var den første, der kom

herop efter Patty, og mit lys skinnede lige på disse jet-perler, som lå tæt ved, hvor hun havde set genfærdet. Der er ikke andre her, der går med den slags smagfuldheder, end mrs. Snowdon, og hun har dem til gengæld over det hele. Hvis det ikke er et bevis, så ved jeg ikke, hvad det skulle være."

"Nuvel, det må jeg indrømme, men fortæl mig så, hvad i alverden hun og herren skulle bestille heroppe på den tid?" spurgte den ikke alt for kvikke butler.

"Adam, vi har tjent familien i mange år, og til dig vil jeg sige, hvad ikke de rædsomste pinsler kunne få ud af mig til andre. Herren har været temmelig vild, ved du nok, og jeg tror, at han har elsket denne dame engang udenlands. Der har været noget snak om et mysterium, eller en udåd eller et uheld, for over et år siden, og hun var med i det. Jeg hader at skulle sige det, men jeg tror, at herren stadig elsker hende, og hun ham. Generalen er en gammel mand, og så ung, så livlig og indtagende, som hun er, kan hun da virkelig ikke kan finde så meget behag i ham som i en fin, galant herre som sir Jasper. Der er noget i gære, Adam, mærk dig mine ord. Der er noget i gære for familien Treherne."

Hendes stemme var nu blevet så lav, at den lyttende ikke ville have kunnet opfange hendes sidste ord, hvis ikke han havde anstrengt sine øren til det yderste. Men han hørte det hele, og i hans hærgede ansigt glimtede en ung mands vrede et øjeblik, inden han bleg og med et strengt udtryk vendte sig om for at iagttage sin hustru. Hun stod lidt borte fra det øvrige selskab og talte med sir Jasper, der så usædvanlig flot og elskværdig ud, som han stod og viftede hende med en henført mine.

Måske er der nogen sandhed i det, tænkte den gamle mand bittert. De passer godt til hinanden, de har uden tvivl været elskere engang, og de længes efter at blive det igen. Stakkels Edith, jeg har været meget blind. Og med det grå hoved bøjet ned til brystet sneg generalen sig bort, med en pil i sit brave gamle hjerte.

"Blanche, kom her og hvil dig, ellers bliver du syg i morgen, og jeg har lovet Mama at passe på dig." Med hvilken ældre-søsterlige befaling Rose førte pigen hen til en vældig gammel stol, der kunne rumme dem begge. "Hør nu på mig og lyt til mit råd, for jeg viis af min alder, skønt endnu ikke gråhet. De har alle sammen travlt, så lad dem blot passe sig selv og lad mig vise dig, hvad der skal gøres."

Rose talte blidt, men meget bestemt, og rystede så energisk på det kønne hoved, at kristtornbærrene faldt af kransen og rullede lystigt ned over hendes hvide skuldre.

"Vi er ikke så rige, som vi kunne være, og vi må etablere os så hurtigt og så godt, som muligt. Jeg har til hensigt at blive lady Treherne. Du kan blive den ærede mrs. Annon, hvis du vil gøre et ærligt forsøg."

"Men kæreste dog, er du gal?" hviskede Blanche.

"Så langt fra, men det vil du blive, hvis du spilder din tid på Maurice. Han er fattig og invalid, skønt umådeligt charmerende, må jeg nok indrømme. Han elsker Tavie, og hun vil gifte sig med ham, er jeg sikker på. Hun kan ikke fordrage Frank, men forsøger alligevel, fordi Mylady har befalet det. Men der kommer ikke noget ud af det, så du bør forsøge dig med at

trøste den stakkels mand; gensidig sympati nu vil sidenhen snart blive til kærlighed."

"Sig ikke sådan noget, Rose, og slet ikke her; nogen kunne høre os," begyndte hendes søster, men den anden afbrød hende hurtigt.

"Det skal du ikke være bange for, jo flere her er, jo bedre er vores hemmelighed bevaret. Husk nu på, hvad jeg siger til dig, og begynd at smede, mens jernet er varmt. Andre folk passer på ikke at sætte ord på deres planer, men jeg er ikke nogen hykler, og jeg siger lige ud, hvad jeg mener. Husk på mine vise råd og tag dem vel i agt. Så, nu kan du begynde."

Treherne sad alene ved en af de store kaminer og iagttog det muntre sceneri med en alvorlig mine. For ham var der hverken dans eller leg; han kunne kun strejfe omkring og fange et glimt hist og her af fornøjelser, der var ham forbudt, umulige glæder og ungdommelige håb, der for altid var tabt for ham. Hans udtryk var trist, men ikke gnavent, og for Octavia var det en stum bebrejdelse, som hun ikke længe kunne modstå. Hun nærmede sig, ligesom for at varme sig ved ilden, og tiltalte ham på sin sædvanlige ligefremme og venlige måde; og hun mærkede sit hjerte banke hurtigere, da hun så, hvor hurtigt hendes hjertelige tiltale fik ham til at forandre udtryk.

"Hvor smuk din kristtorn er! Husker du, hvordan vi plejede at gå ud og samle den, dengang vi var lykkelige børn?" spurgte han og så op på hende med et blik fuldt af blid beundring.

"Ja, jeg husker det. Alle bærer det i aften som et festligt tegn, men du har intet. Lad mig finde dig noget; jeg kan godt lide, at du skal være en af os på enhver måde."

Hun bøjede sig frem for at knække en grøn kvist af grenen over kamingesimsen; den stærke træk fik tag i hende uldne nederdel, og på et øjeblik var hun omsluttet af flammer.

"Maurice, hjælp mig, frels mig!" skreg hun i frygt og smerte, og før nogen andre kunne nå hen til hende, og før han selv vidste af, hvordan det gik til, havde Treherne kastet sig op fra sin stol, havde svøbt tigerskindet tæt om hende og knælede foran hende, mens han holdt fast om hende, ligegyldig for ild, smerte eller de usammenhængende kærlighedsord, der brød over hans læber.

6. Mirakler

Stor forvirring og ophidselse herskede i de næste mange minutter, men da panikken havde lagt sig, viste sig i stedet to mirakler. Octavia var fuldstændig uskadt, og Treherne stod oprejst, noget han ikke i månedsvis havde magtet uden krykker. I øjeblikkets ophidselse var der ingen, der bemærkede vidunderet; alle havde samlet sig om pigen, som, bleg og åndeløs, men atter sig selv, var den første til at udbryde, idet hun pegede på sin fætter, der havde trukket sig op fra gulvet ved hjælp af stolen, og lænede sig til den med en udtryk af intens glæde:

"Se på Maurice! O, Jasper, hjælp ham, eller han falder!"

Sir Jasper fo'r hen til ham og lagde en stærk arm om ham, mens et kor af undren, sympati og lykønskninger lød omkring dem.

"Hør, min dreng, hvad skal det her betyde? Har du bedraget os i al den tid?" råbte Jasper, mens Treherne støttede sig til ham med et udmattet, men usigelig lykkeligt udtryk.

"Det skal betyde, at jeg ikke skal være krøbling hele mit liv; at de ikke narrede mig, da de sagde, at en pludselig rystelse ville kunne lade mig op med en langt mere virkningsfuld magnetisme end de var i stand til. Det gjorde det, og hvis jeg er helbredt, så skylder jeg ene og alene dig det, Octavia."

Han rakte sine hænder ud mod hende med en gestus af så lidenskabelig taknemmelighed, at pigen dækkede sit ansigt for at skjule dets forræderiske ømhed, og Mylady gik hen til ham og sagde med brudt stemme, idet hun omfavnede ham med

moderlig varme: "Gud velsigne dig for din dåd, Maurice, og belønne dig med en fuldstændig helbredelse. Jeg skylder dig nu begge mine børns liv; hvordan kan jeg nogensinde takke dig fuldt ud?"

"Det tør jeg endnu ikke sige dig, tante," hviskede han hurtigt, og tilføjede så: "Jeg bliver svimmel. Få mig bort, før jeg laver en scene."

Dette vink fik Mylady til atter at antage sin sædvanlige værdige selvbeherskelse. Hun bad Jasper og majoren om at hjælpe Treherne til sit værelse med det samme, og Rose om at tage sig af sin søster, som hulkede hysterisk, og da de alle adlød hende, førte hun sin datter med sig ned på sit eget værelse, for aftenens festligheder var nu slut.

Samtidig bød mrs. Snowdon og Annon hende godnat, som om de også var på vej til at trække sig tilbage, men da de havde nået døren for enden af galleriet, standsede mrs. Snowdon og vinkede Annon tilbage. De var nu alene, og, stående foran den kamin, der næsten havde været ved at afslutte denne juleaften så tragisk, vendte hun sig mod ham med et ansigt så fuldt af interesse og sympati, idet hun nikkede i retning af de forkullede rester af Octavias kjole og det brændte tigerskind, som lå for deres fødder, og sagde: "Det var både en heldig og uheldig lille affære, for jeg frygter at Maurices gevinst vil blive dit tab. Undskyld mig min ligefremhed for Octavias skyld; hun er en dejlig pige, og jeg længes efter at se hende givet til en, der er hende værdig. Jeg er en kvinde, der er læser andres ansigter temmelig hurtigt; jeg ved, at dit frieri ikke går så godt, som du kunne ønske det, og jeg vil gerne hjælpe dig. Må jeg det?"

"Det må du inderligt gerne, og bed mig om en hvilken som helst tjeneste til gengæld. Men hvad skylder jeg denne uventede venlighed?" udbrød Annon, både taknemmelig og overrasket.

"Min agtelse for den unge dame, og mit ønske om at redde hende fra en uværdig mand."

"Mener De Treherne?" spurgte Annon, stadig mere forbløffet.

"Det gør jeg. Octavia må ikke gifte sig med en spiller!"

"Min kære frue, De må tage fejl; Treherne er på ingen måde en spiller. Jeg skylder ham ikke noget, men jeg vil dog ikke høre ham bagtalt."

"Det er meget generøst af Dem, men jeg tager ikke fejl. Kan De på Deres æresord forsikre mig, at Maurice aldrig har spillet?"

Mrs. Snowdons skarpe øjne var stift rettet på ham, og han så et øjeblik pinligt berørt ud, men svarede så med en vis tøven: "Nej, det kan jeg vel ikke sige, men jeg kan forsikre Dem, at han ikke er ligefrem forfalden til spil. Alle unge mænd af hans stand spiller af og til, især når de er udenlands. Det er ikke andet end morskab for de fleste, og regnes ikke for at være vanærende eller farligt blandt hans standsfæller. Damer mener dog nok noget andet, tror jeg, i hvert fald her i England."

Ved ordet "udenlands" lyste mrs. Snowdons ansigt op, og hun sænkede pludselig blikket, som om hun var bange for at forråde et eller andet hemmeligt formål.

"Det gør vi virkelig, og ikke uden grund, siden mange af os har lidt ved denne skadelige vane. Jeg har haft særlig grund til at frygte og fordømme det, og det er frygten for, at Octavia engang skulle blive udsat for den samme lidelse, der tvinger mig til at indblande mig, hvor jeg ellers ville have været tavs.

Mr. Annon, der har gået et rygte om, at Maurice blev tvunget til at forlade Paris på grund af nogle vanærende handlinger ved spillebordet. Er det sandt?"

"Spørg mig ikke, for jeg kan ved min sjæl ikke fortælle Dem det. Jeg ved kun, at der var noget galt, men hvad det var, fandt jeg aldrig ud af. Der gik forskellige historier i klubberne, og sir Jasper benægtede indigneret dem alle. Det mod, hvormed Maurice frelste sin fætter, og den sørgelige lidelse, han derved pådrog sig, fik sladderen til at forstumme, og det hele var snart glemt."

Mrs. Snowdon stod tavs et øjeblik, fordybet i tanker og med rynket pande, mens Annon uroligt iagttog hende. Pludselig så hun sig tilbage over skulderen, nærmede sig til Annon og hviskede forsigtigt: "De rygter, De taler om, anklagede de ham for –" og det sidste ord blev næsten uhørligt åndet i Annons øre.

Han fo'r sammen, som om et lys netop gik op for ham, og stirrede et øjeblik på den talende med et bekymret udtryk, før han hastigt sagde: "Nej, men nu De siger det, så så Treherne højst besynderlig ud i ansigtet og kørte væk, som om det var uden interesse for ham, da noget lignende blev omtalt forleden. Jeg kan ikke tro det, og dog kan det måske være noget i den retning. Det ville i hvert fald forklare den gamle sir Jaspers indfald, og Trehernes stadige benægtelse af at vide noget som helst om årsagen. Hvordan i Himlens navn fandt De ud af dette?"

"Min kvindelige intuition antydede det, og min kvindelige vilje skal få opklaret, om denne mistanke har grund. Mylady og Octavia ved åbenbart intet, men det kommer de til, hvis der er nogen som helst fare for, at pigen skal blive hans."

"De vil da ikke fortælle *hende* det!" udbrød Annon.

"Det vil jeg, med mindre De gør det," lød det bestemte svar.

"Aldrig! At forråde en ven, selv for at få den kvinde, jeg elsker, er noget, jeg aldrig vil kunne gøre; min ære forbyder det."

Mrs. Snowdon smilede hånligt.

"Mænds æresbegreber er stærke, og vi stakkels kvinder må lide under det. Overlad dette her til mig; gør De Deres bedste for at få pigen, og hvis alt andet fejler, kan det være, De vil blive glad for at kunne benytte Dem af mine oplysninger til at forhindre, at Maurice gifter sig med sin kusine. Taknemmelighed og medlidenhed er to stærke allierede, og hvis han kommer sig, vil hans stærke vilje sætte himmel og jord i bevægelse for at vinde hende. God nat." Og idet hun efterlod sine sidste ord som en gift i Annons sind, forlod mrs. Snowdon ham for at tilbringe en endeløs række af søvnløse timer fulde at nagende minder, nyfødte håb og skiftende anfald af beslutsomhed og fortvivlelse.

Trehernes udsigt til at komme sig fyldte hele huset med glæde, for hans udholdende mod og aldrig svigtende munterhed havde gjort ham afholdt af alle. Det var ikke nogen hurtig eller let forandring, men dag for dag genvandt han støt og roligt sin styrke og gled hurtigt fra stolen til krykker, fra krykker til en stok og en vens arm, som der altid var en af i nærheden. Smerterne kom igen sammen med den tilbagevendende livskraft, men han bar det med en styrke, som rørte alle, der var vidne til det. Til tider var bevægelse ren tortur, men bevægelse var nødvendig, hvis ikke stivheden skulle vende tilbage, og Treherne udholdt sine daglige øvelser med aldrig svigtende beslutsomhed, og sagde med et smil, skønt store

dråber løb ham ned af panden: "Jeg har noget endnu mere dyrebart end mit helbred at vinde. Hold mit oppe, Jasper, og lad mig vakle videre, ligegyldigt hvad, indtil jeg har taget mine tolv runder."

Han huskede Lady Trehernes ord: "Hvis du var rask, gav jeg dig hjertensgerne min pige." Dette var ham en inspiration til styrke og udholdenhed, og en lykke, som ikke kunne skjules. Den flød over i blikke, ord og handlinger; den smittede alle, og gjorde disse juledage til de glædeligste og mest hyggelige, det gamle kloster havde set i mange tider.

Annon helligede sig Octavia og på trods af hendes ønske om at blive ladet i fred indtil nytår, var hun meget venlig overfor hans tilnærmelser – så venlig, at håbet igen flammede op i hans hjerte, selv om han ofte bemærkede noget, der lignede medlidenhed glimte i hendes ligefremme blik, og hendes venlighed havde ikke noget præg af den ømme føjelighed, som en elsker længes efter at se. Hun undgik stadig Treherne, men så behændigt, at kun få andre end Annon og ham selv bemærkede det. Sir Jasper lod til – overfladisk set – at bøje knæ ved den livlige Roses helligdom, og hun mente, at hendes spil var godt undervejs.

Men hvis nogen havde kigget om bag scenen, ville man have opdaget, at i den halve time før middag, hvor alle var i deres værelser for at klæde sig om, og generalen var ved at tage sin lur, flagrede et på spøgelsesagtige sorte skikkelser rundt i det hjemsøgte galleri, hvor intet tyende vovede sig ind, med mindre de fik direkte ordre til det. Majoren mente selv, at han var den eneste, der havde gjort denne opdagelse, for mrs. Snowdon lod som om hun foretrak Trehernes selskab, når der var andre til

stede, og var ganske flittig til at tjene og underholde "vor kære rekonvalescent", som hun kaldte ham. Men generalen sov ikke; også han ventede og iagttog, han længtes efter at tale, men turde ikke; han håbede på, at det kun var en harmløs kaprice hos Edith, for dem havde hun en del af, og foreløbig havde han ladet dem passere uden videre. Denne tøven ærgrede majoren, som, da han var ungkarl, kun vidste lidt om kvinder, og endnu mindre om deres overtalelsesevner. Dagen før nytår tog han pludselig en beslutning, og forlangte at tale i enrum med generalen.

"Jeg er kommet i et ubehageligt ærinde, sir," begyndte han brat, da den gamle mand modtog ham med en mine, der i nogen grad skræmte majoren. "Mit venskab for lady Treherne og min stilling som værge for hendes børn, gør at jeg til en vis grad føler mig som vogter af familiens ære. Jeg befrygter, at den er i fare, sir; undskyld at jeg siger det, men det er Deres hustru, der er årsagen."

"Tør jeg bede Dem om at forklare Dem nærmere, major Royston," var alt, hvad generalen svarede, idet hans gamle ansigt blev strengt og hovmodigt.

"Det vil jeg, sir, i al korthed. Jeg ved tilfældigvis fra Jasper, at der fandt visse kærlighedsforbindelser sted mellem miss Dubarry og ham selv for et år eller lidt mere siden i Paris. Et tilfældigt indfald skilte dem ad, og hun giftede sig. Indtil nu har der ikke været noget at bebrejde nogen af dem, men efter at hun er kommet hertil, har det været tydeligt for såvel mig som for andre, at Jaspers tilbøjelighed er vågnet til live igen, og at mrs. Snowdon ikke afviser og tilretteviser ham på den måde, hun burde. De mødes ofte, og af Jaspers opførsel kan jeg ikke

lade være med at mene, at der er ulykker i gære. Han er ihærdig, stædig og i visse henseender inderligt ligeglad med, hvad resten af verden tænker. Jeg har iagttaget ham, og det er sandt, hvad jeg siger."

"Bevis det."

"Det vil jeg. De mødes i det nordlige galleri, skjult i mørke kapper, og leger spøgelser, hvis nogen kommer derind. Jeg skjulte mig bag den store skærm i går aftes, da det skumrede, og overbeviste mig om, at min mistanke var rigtig. Jeg overhørte lidt af deres samtale, men det var mere end nok."

"Lad mig høre det, hvis De vil være så venlig."

"Sir Jasper lod til at trygle hende om et løfte, som hun, ganske vist modstræbende, gav ham: 'Så længe du lever, vil jeg være tro mod mit ord overfor alle andre end ham. Han vil få mistanke, og det er nytteløst at prøve at skjule det for ham.'

'Han vil skyde mig ned på stedet for dette, hvis han finder ud af, at jeg er forræderen,' udbrød Jasper.

'Det vil han aldrig få at vide; jeg kan vikle ham om min lillefinger, og samtidig fremme mine egne formål.'

'Du er noget gådefuld, Edith, men jeg vil overlade det hele til dig og vente på min belønning. Hvornår får jeg den?' Hun lo, og svarede med så lav stemme, at jeg ikke kunne høre det, og de forlod derpå galleriet. Tilgiv mig, general, for den smerte jeg tilføjer Dem. De er det eneste menneske, jeg har omtalt det for, og De er det eneste menneske der på rette vis hurtigt kan forhindre, at denne affære bringer skam og skændsel over et hæderligt hus. Jeg vil overlade det til Dem, og skal gøre mit bedste med den forblindede unge mand, hvis De vil fjerne den fristelse, der vil ødelægge ham."

"Det vil jeg. Tak, major. Stol på mig, og i morgen skal jeg vise Dem, at jeg er i stand til at handle, som det anstår mig."

Sorgen og elendigheden i generalens ansigt rørte majoren, han greb tavs hans hånd og forlod ham så, mens han takkede Himlen mere inderligt end nogensinde for, at ingen forbandet kokette af et fruentimmer havde haft held til at overvinde hans hjerte.

Mens denne scene gik for sig, fandt en anden sted i biblioteket. Treherne sad derinde alene og i lykkelige tanker, som det lod, for hans øjne skinnede og hans læber smilede, mens han fraværende sad og så ud på den smukke vintersolnedgang. En dæmpet raslen og den svage duft af violer advarede ham om mrs. Snowdons ankomst, og en pludselig anelse fortalte ham, at en fare var nær. I samme øjeblik han så hendes ansigt, blev hans anelse bekræftet, for triumf, beslutsomhed og kærlighed blandede sig i det udtryk, det havde. Idet hun vendte sig mod vinduesfordybningen, hvor det røde lys skinnede hende lige ind i det skønne ansigt og på hendes dronningeskikkelse, sagde hun, ganske blidt, men med en antydning af hensynsløshed under det blide: "Sidder du der og drømmer, Maurice; drømme, som aldrig vil blive virkelige, hvis ikke jeg vil det. Jeg kender din hemmelighed, og jeg vil bruge den til at forhindre opfyldelsen af det tåbelige håb, du nærer."

"Hvem har fortalt dig det?" spurgte han, idet han fik et næsten vildt glimt i øjnene og en vredesrødme steg op hans ansigt.

"Jeg fandt ud af det, som jeg havde advaret dig om, at jeg ville. Min hukommelse er god, jeg kan huske sladder, jeg har

hørt for længe siden, jeg er en udmærket iagttager af ansigter, ord og handlinger hos dem, jeg mistænker, og ubevidste antydninger fra dem leder mig til sidst til sandheden."

"Mon dog," og Treherne smilede selvsikkert.

Hun bøjede sig ned til ham og hviskede en kort sætning i hans øre. Hvad det end var, fik det ham til at fare sammen med et blegt, panikslagent ansigt, og stirre på hende, som om hun fortalt ham hans undergang.

"Tror du mig nu?" sagde hun koldt.

"Han fortalte dig det! Selv ikke dine evner og dygtighed ville kunne finde ud af det alene," mumlede han.

"Nå, jeg sagde dig jo, at intet var umuligt for en besluttet kvinde. Jeg behøvede ikke nogen hjælp, for jeg vidste allerede mere, end du tror."

Han sank tilbage med en fortvivlet gestus og skjulte sit ansigt, idet han sørgmodigt sagde: "Jeg burde have vidst, at du ville jage mig op og ødelægge mit håb, netop som det var på nippet til at lykkes. Hvordan har du så tænkt dig at udnytte denne ulykkelige hemmelighed?"

"Jeg vil fortælle den til Octavia og dermed gøre hende hendes pligt mindre hård. Det vil være en velgerning mod jer begge to, for selv sammen med hende ville denne erindring ødelægge din lykke; og det frelser hende fra skammen og sorgen ved opdagelse, når det er for sent, og hun har givet sig til en –"

"Stop!" råbte han, i et tonefald, der fik hende til at fare sammen og blegne, idet han rejste sig fra sin stol, hvid af en streng og forfærdelig indignation, der et øjeblik kuede hende. "Du skal ikke udtale det ord – du kender kun halvdelen af sandheden, og hvis du sladrer om mig eller generer pigen, så

skal jeg også blive en forræder, og fortælle generalen om den lille leg, du har i gang med min fætter. Du lader, som om du elsker mig, som du har gjort før, men hans titel er maddingen nu som dengang, og du tror, at du ved at true mig med at ødelægge mit håb vil kunne sikre dig min tavshed, så du kan få din vilje."

"Forkert – helt og aldeles forkert. Jasper betyder intet for mig; jeg bruger *ham* som et redskab, ikke dig. Hvis jeg truer, så er det for at holde dig væk fra Octavia, som aldrig vil kunne tilgive fortiden og elske dig for din egen skyld, sådan som jeg har gjort det igennem alle disse elendige måneder. Du siger, jeg kun kender den halve sandhed. Sig mig den hele, og jeg skal skåne dig."

Hvis noget menneske nogensinde var fristet til at forråde en tillid, så var det Treherne i det øjeblik. Et ord, og Octavia ville måske blive hans; tavshed, og hun var måske tabt for altid; for denne kvinde mente, hvad hun sagde, og hun besad magten til at ødelægge hans gode navn for altid. Sandheden dansede på hans læber og ville være undsluppet dem, hvis ikke hans blik var faldet på portrættet af Jaspers fader. Denne mand havde elsket og beskyttet den forældreløse hele sit liv, havde gjort ham til sin søn og på sit dødsleje bedt ham om at våge over, tjene og frelse den oprørske dreng, han efterlod sig, netop på den tid, hvor han havde mest brug for en faders omsorg.

"Jeg lovede det, og jeg vil holde mit løfte for enhver pris," sukkede Treherne, og med en gestus fuld af patetisk tålmodighed vinkede han den smukke fristerske fra sig, idet han roligt sagde: "Jeg vil aldrig fortælle dig det, selv om du berøver mig det, som er mig kærere end mit liv. Gå og gør som

du vil, men husk, at i det øjeblik, hvor du kunne have vundet den dybeste taknemmelighed fra den mand, du påstår at elske, valgte du i stedet at fortjene hans had og foragt."

Uden at vente på noget svar, trak han sig tilbage til sit værelse, og Edith Snowdon faldt sammen på sofaen, kæmpende med modstridende følelser af kærlighed og jalousi, anger og fortvivlelse. Hvor længe hun sad der, vidste hun ikke; lyden af skridt, der nærmede sig, vækkede hende, og idet hun så op, fik hun øje på Octavia. Som pigen nærmede sig gennem den lange dagligstue, fyldte hendes ungdom og skønhed, uskyldighed og ligefremhed den smukkere og mere talentfulde kvinde med en misundelse, hun aldrig tidligere havde kendt. Noget i pigens ansigt slog hende med det samme: et udtryk af fred og renhed, en sød sindsro, der var mere vindende end blot ynde, mere imponerende end værdighed eller gratie. Med et smil på læberne, men et halvt trist, halvt ømt glimt i øjnene, og en buket blege vinterroser i hånden, kom hun stadig nærmere, indtil hun stod lige foran sin rival og, idet hun rakte blomsterne frem mod denne, med ord, der var lige så simple som oprigtige, sagde: "Kære mrs. Snowdon, jeg kan ikke lade her på årets sidste aften lade solen gå ned over nogen ugerning, jeg måtte have begået, som jeg er i stand til at sone. Jeg har ikke kunnet lide, ikke stolet på, og fejlbedømt Dem, og her kommer jeg nu for i al ydmyghed at bede Dem tilgive mig."

Med hele sin impulsive naturs ungpigeagtige ligefremhed knælede Octavia ned foran den kvinde, der planlagde at ødelægge hende lykke, lagde roserne som et lille fredsoffer i hendes skød, og ventede så med udtryksfulde, bedende øjne på tilgivelse. Et øjeblik så mrs. Snowdon på hende, i den tro at det

var en velindstuderet fælde, der skulle afvæbne en farlig rival, men dette ene blik fortalte hende, at der ikke var noget skuespil i det smukke ansigt. Ordene ramte hende i hjertet og vandt hende trods hendes stolthed og lidenskab, og med angerens tårer omfavnede hun pludselig pigen. Ingen af dem talte, men i stilheden følte de begge, at den mur, der havde været imellem dem, forsvandt, og i det øjeblik lærte de hinanden bedre at kende end det kunne være sket i et helt års almindeligt liv. Octavia var glad over, at det instinkt, der havde fået hende til at gøre dette skridt, ikke havde bedraget hende, men havde gjort hende sikker på, at der bag det slør af kulde, stolthed og overlegenhed, som denne kvinde bar til skue, fandtes et hjerte, der længtes efter sympati og bistand og kærlighed. Mrs. Snowdon følte sit værre Jeg forlade sig, og lade alt det blive tilbage, der var sandt og ædelt, for at gøre hende denne prøvelse værdig. Falskhed kunne hun have givet igen med samme mønt, men den sande natur overvandt hende. For på trods af hendes forspildte liv og mangelfulde karakter, fandtes der i hende den kim til dyd, som lever i selv de værste mennesker, og ventede kun på solens varme og kærlighedens dug for styrke den, skønt høsten kunne blive sen.

"Tilgive dig!" udbrød hun med brudt stemme. "Det er mig, der skal bede dig om tilgivelse – jeg, som skal sone, bekende og omvende mig. Tilgiv mig, hav medlidenhed med mig, elsk mig, for jeg er mere elendig, end du kan vide."

"Det gør jeg, kæreste, med hjerte og sjæl. Tro det, og lad mig være din ven!" lød det blide svar.

"Gud ved, jeg har brug for en!" sukkede den stakkels kvinde, mens hun stadig holdt det eneste væsen, der fuldt og helt havde

vundet hende, fast i sin favn. "Barn, jeg er ikke noget godt menneske, men dog ikke så elendig, at jeg ikke tør se dig ind i dit uskyldige ansigt og kalde dig min ven. Jeg har aldrig haft en ven af mit eget køn. Jeg har aldrig kendt min moder, og ingen andre har set muligheden for godhed, sandhed og retfærdighed i mig end dig. Stol på mig, og elsk mig og hjælp mig, Octavia, og jeg vil belønne dig med et bedre liv, hvis jeg ikke kan gøre endnu mere."

"Det vil jeg, og det nye år vil blive mere lykkeligt end det gamle."

"Gud velsigne dig for den forudsigelse; må jeg blot blive den værdig."

Da lyden af en klokke nu skilte dem, kyssede de to rivaler hinanden ømt og skiltes som venner. Da mrs. Snowdon kom ind på sit værelse, så hun sin mand sidde med sit grå hoved i hænderne, og hørte ham mumle fortvivlet til sig selv: "Mit liv gør hende ulykkelig. Hvis det ikke var, fordi det var en synd, ville jeg dø for at befri hende."

"Nej, lev for mig, og lær mig at finde lykken i din kærlighed." Den klare stemme overraskede ham, men ikke så meget som det skønt forandrede ansigt af hans hustru, som trykkede hans grå hoved ind til sit bryst og ømt sagde: "Min gode, tålmodige mand, du er blevet bedraget. Du skal høre hele sandheden af min mund, og når du har tilgivet mig min fortids fejl, vil du få at se, hvor lykkelig jeg vil forsøge at gøre din fremtid."

7. Masser af spøgelser

"Du godeste, hvor er vi dog kedelige her i aften!" udbrød Rose, da den yngre del af selskabet vandrede sløvt rundt i stuerne, mens Mylady og majoren spillede et åbenbart vældig interessant spil piquet, og generalen sad og døsede fredsommeligt.

"Det er fordi Maurice ikke er her; han kan altid holde os i gang, for han er en mand med uendelige talenter," svarede sir Jasper og undertrykte en gaben.

"Så hent ham dog," sagde Annon.

"Han vil ikke komme. Den stakkels fyr er trist til mode her i aften, på trods af hans fremskridt. Der er et eller andet i vejen, og man kan ikke hive et ord ud af ham."

"Hjemsøgt af triste minder, måske?" sukkede Blanche.

"Vær nu ikke dum, kære, triste minder er noget vrøvl; melankoli kommer altid af dårlig fordøjelse, og der findes ikke nogen bedre kur end lidt underholdning," sagde Rose rask. "Jeg vil sende ham en høflig invitation og bede ham komme frem og more os. Han vil sige Ja, det er jeg sikker på."

Invitationen blev sendt afsted, men til Roses fortvivlelse blev den besvaret med et høfligt afslag.

"Han vil komme. Sir Jasper, vil De og mr. Annon drage ud som en deputation for os, og vov ikke at vende tilbage uden ham," befalede hun.

De gik, og mens de ventede på, at de skulle komme tilbage, talte søstrene om, hvad de alle havde bemærket.

"Hvor ser mrs. Snowdon dejlig ud i aften. Jeg har altid ment, at hun skyldte sin evne til at klæde sig rigtigt på det halve af sin charme, men hun har aldrig set så smuk ud som nu i den ordinære sorte silkekjole, og med de roser i håret," sagde Rose.

"Hvad har hun gjort ved sig selv?" svarede Blanche. "Jeg ser en forandring, men jeg kan ikke gøre mig rede for, hvad det er. Hun og Tavie må have gjort en forskønnende opdagelse, for de ser begge to pludselig helt opløftede og englelige ud."

"Der kommer herrerne, og de har ham ved Gud ikke med!" råbte Rose, da deputationen vendte slukørede tilbage. "Kom mig ikke nær," tilføjede hun ærgerlig, "De er et par illoyale kujoner, og jeg fordømmer Dem til eksil, indtil jeg igen skulle få brug for Dem. Jeg er lige så stædig som denne rekonvalescent, og komme skal han. Mrs. Snowdon, ville De være så venlig at bede mr. Treherne om at foreslå noget, vi kan fordrive tiden med resten af aftenen? Vi er desperate, og kan ikke finde på noget; og De er almægtig overfor ham."

"Det må jeg afslå, siden han afviser Dem," lød det bestemte svar, idet mrs. Snowdon fjernede sig.

"Tavie, søde Tavie, vil du ikke nok gå; vi må have ham, han adlyder altid dig, og du ville være vores allesammens velgører."

Uden et ord skrev Octavia en linje på en lap papir og sendte den afsted med en tjener. Det gik adskillige minutter, og herrerne begyndte at indgå væddemål om, hvorvidt hendes forsøg ville lykkes. "Han kommer ikke for min skyld, det kan De være sikker på," sagde Octavia. I samme øjeblik, ordene havde forladt hendes læber, viste han sig.

En almindelig latter hilste ham, men han tog ingen notits af de morsomheder, der blev afskudt på hans bekostning. Han

vendte sig mod Octavia og sagde stilfærdigt: "Hvad kan jeg gøre for Dem, kusine?"

Hans farveløse ansigt og trætte blik bebrejdede hende for at have forstyrret ham, men det var for sent at fortryde, og hun svarede hurtigt: "Vi mangler en eller anden ny og morsom beskæftigelse til at fordrive aftenen med. Kan De foreslå noget passende?"

"Hvad med at sidde foran den store kamin i hallen og fortælle historier, mens vi venter på, at det gamle år skal rinde ud, sådan som vi plejede i gamle dage?" spurgte han, efter at have tænkt sig om et øjeblik.

"Jeg sagde det jo! Det er lige, hvad vi har brug for." Og sir Jasper så triumferende rundt.

"Det er storslået – lad os straks begynde. Klokken er allerede over ti, så vi kommer ikke til at vente særlig længe," råbte Rose, og idet hun greb sir Jaspers arm, førte hun an hen til hallen.

Derude brændte altid et stort bål i kaminen, og ved vintertide dækkede tykke tæpper og draperier stengulvet og dækkede de høje vinduer. Der var planter, som blomstrede i den lune atmosfære, og stole og chaiselonger stod indbydende rundt omkring ilden. Snart var selskabet kommet til sæde, og man bad Treherne begynde.

"Vi vil have spøgelseshistorier, og for at gøre det rigtig spændende, vil vi først slukke lysene," sagde Rose, der sad ved siden af ham, og som sædvanlig var den første til at tale.

Det var snart gjort, og kun en rødlig kreds af lys fra kaminilden var tilbage til at udfordre det dybe mørke, som fyldte hallen, hvor skyggerne nu syntes at lure i alle hjørner.

"Det må ikke være noget alt for uhyggeligt, ellers besvimer jeg," bønfaldt Blanche og trak nærmere til Annon, for hun havde ført sig sin søsters råd til minde og belejrede denne herres hjerte så tæt, hun kunne komme til.

"Jeg tænker, Deres nerver vil kunne udholde min lille historie," svarede Treherne. "Da jeg for fire år siden var i Indien, havde jeg en vældig god ven i regimentet – en skotte; jeg er jo halvt skotsk selv, ved De nok. Gordon blev sendt ud på en spejderekspedition, og vendte aldrig tilbage. Hans mænd rapporterede, at han havde forladt dem en morgen for at rekognoscere, og da hans hest kom tilbage, var den blodig og manglede sin rytter. Vi søgte, men fandt ikke det mindste spor af ham, og jeg var desperat efter at finde ham og hævne hans mord. Omkring en måned efter hans forsvinden sad jeg i mit telt; det var en frygtelig varm dag. Pludselig blev teltdøren løftet op, og der stod Gordon. Jeg så ham lige så tydeligt, som jeg ser dig, Jasper, og ville have løbet ham i møde, men et eller andet holdt mig tilbage. Han var dødsens bleg, dryppede af vand, og i hans kønne blå øjne var der et vildt, sørgmodigt blik, som fik mit blod til at isne. Jeg stirrede stum på ham, for det var forfærdeligt at se min ven så forandret og overjordisk. Han rakte armen frem og tog min hånd, idet han alvorligt sagde: "Kom!" Berøringen var som is; en ildevarslende gysen fo'r igennem mig; jeg skulle til at rejse mig og følge med – og han var borte."

"Bare en frygtelig drøm, selvfølgelig. Er det det hele?" spurgte Rose.

Stirrende ind i ilden og med den venstre hånd halvt udstrakt, vedblev Treherne, som om han ikke havde hørt hende:

"Jeg troede, det var min fantasi, og kom snart igen til mig selv, for ingen andre havde hørt eller set Gordon, og min indfødte tjener lå lige udenfor døren mit telt. Jeg vedblev imidlertid at have en mærkelig følelse i den hånd, genfærdet havde berørt. Den var kold, fugtig og hvid. Jeg prøvede forgæves at glemme denne åbenbaring; men den havde grebet mig stærkt, og jeg fortalte Yermid, min tjener, om det. Han mente, jeg skulle se det som et tegn om, at jeg skulle søge efter min ven. Den nat drømte jeg, at jeg red ind i landet i stor hast; hvad der ledte mig på vej, vidste jeg ikke, men jeg fortsatte stadig videre og længtes efter at nå målet. En halvt udtørret flod krydsede min vej, og da jeg red ned over den stejle bred for at komme over den, så jeg Gordons lig ligge i det lave vand. Det så fuldstændig ud som han havde gjort det i mit syn. Jeg vågnede i en mærkelig stemning, fortalte historien til min chef, og da der ikke var meget at gøre på den tid, fik jeg uden besvær orlov i en uge. Jeg tog Yermid med, og drog ud på min triste søgen. Jeg mente, det var dårskab, men kunne ikke lade være. I syv dage søgte jeg, og det mærkeligste ved historien er, at jeg hele tiden red ad samme vej som i min drøm, så det samme, som jeg havde set i drømme, og ligesom blev ført af en kold hånd, der berørte min. På den syvende dag nåede jeg floden, og fandt min vens lig."

"Hvor rædsomt! Er det virkelig sandt?" råbte mrs. Snowdon.

"Så sandt som jeg lever. Og det er ikke det hele: min venstre hånd har aldrig siden kunne blive ordentligt varm. Se og føl den selv."

Han åbnede begge hænder, og de bemærkede alle, at den venstre var mindre, blegere og koldere end den højre.

"Vil en eller anden straks fortælle en anden historie, så jeg kan få denne ud af hovedet; den gør mig nervøs," sagde Blanche.

"Jeg skal fortælle Dem én, og De vil komme til at le og glemme Deres nerver. Jeg vil have min færdig, så jeg kan nyde resten uden at skulle tænke over noget." Og med disse ord begyndte Rose sin fortælling på den gamle, velprøvede måde:

"Der var en gang, da vi besøgte min velsignede bedstemoder, hvor jeg så et spøgelse. Det gik til på denne måde: Den kære gamle dame var syg med forkølelse, og holdt sig på sit værelse. Vi børn kunne så sidde og surmule for os selv, for der var meget kedeligt i det store, ensomme hus. Blanche og jeg havde begge to hjemve, men kunne ikke lide at forlade hende, før hun havde det bedre, så vi ransagede biblioteket og trøstede os med alle mulige sære bøger, vi fandt. En dag fandt jeg bedstemoder meget elendig og bange; hun havde åbenbart noget at tænke over. Hun ville ikke sige noget, men næste dag var det endnu værre, og jeg insisterede på at få årsagen at vide, for det drejede sig åbenbart om noget, hun lå og spekulerede over. Hun bad mig indstændigt om ikke at sige noget til Blanche, der var, og stadig er, en sørgelig kujon, og fortalte mig så, at en ånd havde vist sig for hende i to nætter efter hinanden. 'Hvis den kommer tredje gang, må jeg forberede mig på at dø,' sagde den tossede gamle dame.

'Vel må du ej, for jeg vil komme og være hos dig, og mane dit spøgelse i jorden,' sagde jeg. Med noget besvær fik jeg hende til at give efter, og da Blanche var faldet i søvn, sneg jeg mig ind til Bedste med en bog og et lys til den lange vagt, for spøgelset viste sig ikke før over midnat. Hun sov som regel med døren

ulåst, for det tilfælde, at der skulle blive brand eller sådan noget, og hendes kammerpige var lige i nærheden. Den nat låste jeg døren, og sagde til hende, at spøgelser kunne komme gennem egetræspanelerne, hvis de havde lyst, og jeg ville have en retfærdig dom. Nuvel, jeg læste og sludrede med Bedste og døsede lige til daggry, og intet viste sig, så jeg lo ad hele historien, og den gamle dame lod, som om hun var blevet overbevist om, at hele var ren fantasi.

Næste nat sov jeg i mit eget værelse, og om morgenen fik jeg at vide, at ikke kun Bedste, men også Janet havde set spøgelset. Det var helt hvidt, med opløst hår, blegt ansigt og en rød stribe over struben. Det kom ind og trak sengeomhænget til side, stod og så ned i sengen et øjeblik og forsvandt så. Janet havde sovet inde hos Bedste, og havde haft en lampe stående tændt på kaminhylden, og de havde begge set det.

Jeg undrede mig, men jeg var ikke bange; det er jeg aldrig, og jeg insisterede på at forsøge igen. Døren forblev nu ulåst, ligesom aftenen før, og jeg lå hos Bedste, og vi havde også et tændt lys stående. Omkring klokken to greb hun mig i armen, da jeg var ved at døse hen. Jeg så op, og der, kiggende ind mellem de mørke draperier, var et blegt ansigt med langt hår og en rød streg over struben. Det var meget dunkelt, for lyset var næsten brændt ud, men jeg så det, og efter et åndeløst minut sprang jeg op, fik min fod i klemme og faldt ned, og da jeg var kommet rundt om sengen, var der ikke det mindste tilbage af tingesten. Jeg var vred, og jeg svor på, at jeg ville lykkes for enhver pris, skønt jeg nok må tilstå, at jeg var en *lille* smule skræmt.

Den næste gang sad Janet og jeg oppe i et par lænestole, med adskillige lys tændte, og begge årvågne og forsynede med den stærkeste kaffe, vi kunne få brygget os. Da timen var nær, blev vi nervøse, og da den hvide skikkelse kom glidende ind, skjulte Janet sit ansigt. Det gjorde jeg ikke, og et øjeblik efter var jeg lige ved at le højt, for ånden var Blanche, der gik i søvne. Hun gik med et koralhalsbånd dengang, og tog det aldrig af, og hendes lange hår skjulte hendes ansigt, der havde dette unaturlige, uhyggelige udseende, som søvngængere altid har. Jeg var fornuftig nok til at forholde mig stille og sige til Janet, at hun skulle gøre det samme, så det stakkels barn kunne gå tilbage uden at blive vækket, og Bedstes spøgelse kom aldrig igen, det sørgede jeg for."

"Hvorfor hjemsøgte De den gamle dame?" spurgte Annon, da latteren havde lagt sig.

"Det ved jeg ikke, hvis det da ikke skulle være, fordi jeg ville bede om lov til at tage hjem, og ikke turde spørge hende, når jeg var vågen, og derfor prøvede, når jeg sov. Men nu vil jeg ikke fortælle nogen historie, fordi jeg var heltinden i Roses. Jeg giver min tur videre til Dem, mr. Annon," sagde Blanche med et blidt øjekast, som var ganske spildt, for denne herres blik var fæstnet på Octavia, som sad på en lav skammel ved mrs. Snowdons fødder i det fulde lys fra flammerne i kaminen.

"Jeg har meget få erfaringer med spøgelser, og kan kun genkalde mig en enkelt lille forskrækkelse, jeg engang fik som ung i college. Jeg havde været til et selskab og kom træt hjem, kunne ikke finde mine tændstikker, og fandt min seng i mørke. Henad morgenstunden vågnede jeg, og da jeg så op for at finde ud af, om lyset stammede fra morgendæmring eller måneskin,

blev jeg rædselsslagen ved at se en kiste stå for enden af min seng. Jeg gned øjnene for at være sikker på, om jeg var vågen, og anstrengte mine øjne til det yderste. Men der stod den, en lang, sort kiste, og jeg kunne klart skelne den hvide kisteplade i det dæmpede lys, for månen var for nedadgående, og mit gardin var ikke trukket for. 'Det må være et eller andet nummer, de andre laver med mig,' tænkte jeg, 'jeg vil lade som ingenting og holde hovedet koldt.' Det var jo nemt nok sagt, men sværere at gøre, for jeg fik pludselig den tanke, at jeg måske befandt mig i det forkerte værelse. Jeg så mig omkring, men der stod alle de velkendte genstande som de plejede, så vidt det usikre lys lod mig skelne, og jeg følte mig for langs væggen bag hovedenden af min seng, om min urkasse var på plads. Det var den, og det var uden tvivl min, for den havde en særlig form og overflade. Havde jeg været til vinsmagning på kollegiet kunne jeg måske have forklaret mig synet, men det havde været en stilfærdig aften hos en ærværdig professors velopdragne familie, som næppe kunne afstedkomme nogen skadelige virkninger. 'Det er et synsbedrag, eller en spøg af mine kammerater; jeg vil lægge mig til at sove, og glemme det hele,' sagde jeg til mig selv, og en tid lang gjorde jeg mig de hæderligste anstrengelser for at gøre det, men nysgerrigheden overvandt min beslutsomhed, og snart skævede jeg derhen igen. Forestil Dem min rædsel, da jeg så det skarpe hvide omrids af et dødt ansigt, der ligesom kiggede op fra kisten. Det gav mig en frygtelig rystelse, for jeg var jo ikke meget andet end en dreng, og havde tilmed fornylig været syg. Jeg skjulte mit ansigt og skælvede som en ængstelig pige, stadig i den tro, at det måtte være en spøg, og for stolt til at forråde nogen frygt, som man kunne le mig ud for i morgen.

Hvor længe jeg lå der, ved jeg ikke, men da jeg kiggede igen, var ansigtet længere oppe, og hele skikkelsen syntes at være ved at rejse sig ganske langsomt. Månen var nu næsten gået ned, jeg havde intet lys, og at blive alene i mørket med den rædsomme ting var mere, end jeg kunne udholde. Spøg eller alvor, jeg måtte have en ende på min panik, og jeg fo'r ud af mit værelse og vækkede min nabo. Han sagde, at jeg måtte være enten gal eller drukken, men tændte dog en lygte og gik tilbage med mig, blot for at finde, at min rædsel skyldtes en bunke tøj, jeg havde kastet fra mig på bordet på en sådan måde, at da månens blege lys faldt på det, ramte det min sorte studenterkappe med en stump hvidt papir ovenpå, og frembragte derved illusionen af en kiste og en plade. Ansigtet var et sammenkrøllet lommetørklæde, og det, der lignede hår, var et brunt halstørklæde. Efterhånden som månen gik ned, forandrede disse omrids sig, og – utroligt som det lyder – kom til at ligne et ansigt. Min ven, som ikke havde oplevet nogen forskrækkelse, morede sig over spøgen, og i lang tid bar jeg øgenavnet 'Kisten'."

"I bliver værre og værre. Sir Jasper, kan De ikke variere rædslerne med et lille strejf af morskab, ellers flygter jeg skrigende bort," sagde Blanche med et nervøst blik bagover skulderen.

"Jeg skal gøre mit bedste, og fortælle en historie, som min onkel plejede at give til bedste, fra hans unge dage. Jeg har glemt, hvad stedet hed, men det var en eller anden lille landsby, som er berømt i lystfiskerkredse. Min onkel tog ofte ud for at fiske, og ærgrede sig jævnligt over, at et forladt hus lige ved det sted, hvor han fiskede ørred, ikke var beboet, for kroen lå ubekvemt langt borte fra stedet. En aften, da han sad og

slappede af i sin værts stue, spurgte han hende, hvorfor der ikke var nogen, som købte huset og udlejede værelserne til fremmede i fiskesæsonen. 'De e' bange for spøvelsern', Deres Nåde,' svarede kvinden, og fortsatte med at fortælle ham, at der var tre forskellige ånder, som hjemsøgte huset. I kvistværelset hørtes en brummen som fra et rokkehjul, og lyden af højhælede sko, som slog mod gulvet, når den luftige spinderske gik frem og tilbage. I et kammer hørte man lyden af en kniv, der blev skærpet, fulgt af en stønnen og dryppen af blod. Kælderen var helt rædselsfuld med et skelet, som sad på en halvt begravet kasse og kluklo ondskabsfuldt. Man mente, at der engang havde boet en gnier, som havde holdt sin datter indespærret på kvisten og ladet hende arbejde, til hun døde af sult. Den anden ånd var pigens afviste elsker, som havde skåret halsen over på sig selv i kammeret, og den tredje var gnieren, som var blevet fundet død oven på den pengekiste, han var for svag til at få ordentlig gravet ned. Min onkel lo ad alt dette, og tilbød at mane spøgelserne ned, hvis nogen ville købe huset.

Dette tilbud kom ud, og en gnaven gammel fyr tog det op, i håb om at kunne tjene et par skilling. Han havde en køn datter, hvis kærlighed var blevet forpurret af den gamle, og hvis elsker var stået til søs i fortvivlelse. Min onkel kendte historien og havde medlidenhed med de to unge. Han havde gjort bekendtskab med en omvandrende kunstner, og de to blev enige om at overvinde fordommene mod det tomme hus ved selv at tage bolig i det. Det gjorde de så, og efter at have undersøgt de omtalte lyde, henvendte de sig til en klog gammel kone angående den bedste måde til at få spøgelserne manet i jorden. Hun fortalte dem, at hvis en ung pige ville tilbringe en

nat i hvert af de hjemsøgte rum i from bøn, ville alting blive godt. De spurgte Peggy, om hun ikke ville gøre det, og som den modige tøs, hun var, sagde hun Ja til at forsøge det, mod en pæn rund sum. Det første nat skulle være i kvisten, og Peggy kom fra det med livet i behold, trods landsbysladderens forudsigelser, skønt folk, der havde lyttet ved døren, havde hørt den mærkelige brummen og lyden af hælene hele natten igennem. Den næste nat gik også godt, og fra den tid hørte man ikke mere hverken sliben, stønnen eller dryppen derinde fra. Den tredje gang tog hun afsked med sine venner, tog sin røde kappe over skuldrene og gik, forsynet med en lygte og en bønnebog, ned i kælderen. Men ak, for den smukke Peggy! Da daggryet kom, var hun borte, og med hende den gamle gniers tomme kiste, omend hans knogler stadig lå tilbage som bevis for, hvor godt hun havde gjort sit arbejde.

Byen var i oprør, og den gamle mand var rasende. Nogle sagde, at Djævelen var fløjet bort med hende, andre at knoglerne var hendes, og alle var desårsag enige om, at der herefterdags ville være et nyt spøgelse til at hjemsøge huset. Min onkel og kunstneren gjorde deres bedste for at trøste faderen, som bebrejdede sig voldsomt, at han havde modarbejdet pigens kærlighed, og erklærede, at hvis Jack kunne finde hende, måtte han få hende. Men Jack var afsejlet, og den gamle mand stod bedrøvet tilbage. Huset var dog imidlertid befriet for sine overjordiske besøgende, for intet spøgelse lod sig mere se; og da min onkel forlod stedet, fandt den gamle Martin penge og et brev, som fortalte ham, at Peggy havde brugt de første to nætter på at forberede sin flugt, og i den sidste var taget bort for at gifte sig og sejle bort med Jack. De

forskellige lyde var blevet frembragt af kunstneren, som var noget af en bugtaler, og skelettet havde man smuglet ind fra den lokale læge. Det hele var et komplot for at hjælpe Peggy og skaffe fiskerne et sted at logere."

"Det er altså bevist, at tilbøjelighed for slyngelstreger er arveligt," lo Rose, da fortælleren tav.

"Jeg har personlig en stærk mistanke om, at sir Jasper den Anden var den sande helt i den historie," tilføjede mrs. Snowdon.

"De kan tænke alt det, De vil; jeg har gjort min del, og forlader scenen til fordel for Dem, frue."

"Jeg vil være sidst. Det er din tur, kære." Og idet mrs. Snowdon blidt udtalte det sidste ord, og Octavia bøjede hovedet op mod hendes knæ med et kærligt blik, lænede Treherne sig frem for at fange et glimt af de to forandrede ansigter, og så nærmest forvirret ud, da de begge smilede til ham, som de sad hånd i hånd, mens pigen fortalte sin historie.

"Engang for længe siden var der en berømt skuespillerinde, som pludselig faldt død om ved slutningen af en glimrende spillet tragedie. Hun blev båret hjem, og der blev gjort forberedelser til hendes begravelse. Der var ikke sparet på hverken omhu eller udgifter ved opsætningen af skuespillet, og en fremragende skuespiller var helten. Publikum forlangte en gentagelse, og en underlegen ånd blev engageret til at spille den døde dames rolle. Det blev nødvendigt at udsætte repremieren en dag, men da aftenen kom, var huset stuvende fuldt. Man ventede både foran og bagved tæppet med stor nysgerrighed den nye skuespillerindes debut. Hun stod og ventede på sit stikord, men da det blev givet, så man til alles forbløffelse den

store tragedienne komme ind på scenen. Bleg som marmor og med en mærkelig ild i øjnene, en sær patos i stemmen og en vældig kraft i sit spil, udførte hus sin rolle, og da tæppet faldt, forsvandt hun på lige så mystisk vis, som hun var kommet. Ophidselsen var stor den aften, og rædslen og forbavselsen voldsom den næste dag, da man hviskende fortalte, at den døde kvinde ikke var genoplivet, men havde ligget i sin kiste for øjnene af alle de, der var til stede i hendes hjem, samtidig med at flere hundrede mente, at de klappede ad hende på teatret. Mysteriet blev aldrig opklaret, og Paris var delt mellem to forklaringer: Den ene, at en eller anden, som havde en vidunderlig lighed med madame Z., havde optrådt som hende blot for sensationens skyld; den anden, at spøgelset af den døde skuespillerinde, ude af stand til at gøre sig fri af sine jordiske forpligtelser, som havde været den ambitiøse og succesrige kvinde så kære, en sidste gang havde måttet spille den rolle, der havde gjort hende berømt."

"Hvor har du fundet den, Tavie? Den virker meget fransk, og slet ikke så dårlig, hvis det var din egen opfindelse," sagde sir Jasper.

"Jeg læste den i en gammel bog, hvor den blev meget bedre fortalt. Så, Edith, nu er der lige akkurat tid til din historie."

Idet ordet "Edith" kom over hendes læber, fo'r Treherne atter sammen og stirrede på dem begge, og de smilede igen, mens mrs. Snowdon kælede for den bløde kind, der lå på hendes skød. Hun så lige på ham, og begyndte den sidste fortælling.

"De har nu fortalt en mængde 'spøgefuldheder' om imaginære genfærd; jeg vil vise Dem, hvad nogle virkelige ånder har gjort, onde såvel som gode, der hjemsøger ethvert hjerte og

hjem, og skaber dets elendighed eller lykke. På et stort landsted mødtes et selskab ved juletid for at fejre højtiden, og det kunne have været glade og lystige dage, hvis ikke én person havde ødelagt freden for adskillige af de øvrige. Kærlighed, jalousi, bedrag og ædelhed var de ånder, der legede med disse mennesker. Den person, jeg taler om, var endog mere hjemsøgt end de andre, og blev pint og plaget, fordi hun var egenrådig, stolt og jaloux. Himlen hjælpe hende, for hun havde ingen til at uddrive disse spøgelser for sig, og de forledte hende til at gøre megen skade. Blandt disse venner var der mere end ét elskende par, og mange indviklede planer og intriger; for hjerter er egensindige og mystiske ting, og kan ikke altid elske, sådan som pligten byder eller fornuften råder. Denne kvinde havde nøglerne til alle husets hemmeligheder, og da hun havde et bestemt mål, hun ville opnå, benyttede hun hensynsløst denne magt til at nå det, i hvert fald for en tid. For at få vished om et punkt, hun nærede tvivl om, lod hun, som om hun nærede tilbøjelighed for en herre, som engang havde gjort hende den ære at beundre hende, og vakte skandale hos visse af selskabets mere forstandige deltagere ved at tillade ham at vise sin beundring for hende, vel vidende, at det blot var en midlertidig morskab for såvel ham som hende. I hænderne på denne kvinde lå en hemmelighed, som kunne fremme eller ødelægge lykken for de bedste og kæreste af selskabet. Den onde ånd, der hjemsøgte hende, ville tvinge hende til at ødelægge deres forhold og tilfredsstille hendes egne syndige forhåbninger. På den anden side forlangte ære, retfærdighed og storsindethed, at hun skulle lade dem blive lykkelige sammen, og mens hun således vaklede mellem disse to muligheder, kom der er sød

tryllerinde, som – kort fortalt – forviste de plagsomme spøgelser for evigt og gav den hjemsøgte kvinde en talisman, der fra den tid af ville holde hende fri af dem."

Her vaklede den alvorlige stemme, og ifølge en pludselig indskydelse bøjede mrs. Snowdon hovedet og kyssede den smukke pande, som havde bøjet sig lavere og lavere, mens hun fortalte. Alle tilhørerne forstod sandheden, så tyndt tilsløret i den hastigt sammensatte fabel, og hver af dem fandt sin egen betydning i den. Sir Jasper rynkede panden og bed sig i læberne, Annon så ængstelig fra det ene ansigt til det andet, og i Trehernes kom der et pludseligt glimt af forståelse, mens Rose lo dæmpet for sig selv og nød scenen. Blanche, der var ved at blive søvnig, sagde med en kvalt gaben: "Det var en meget nydelig og moralsk lille historie, men jeg ville ønske, der havde været nogle rigtige spøgelser med i den."

"Det var der skam. Vil du med hen og se dem?"

Idet hun stillede spørgsmålet, rejste mrs. Snowdon sig brat for at få afsluttet seancen, og vinkede ad dem, at de skulle følge efter hende op ad den store trappe. De undrede sig alle over, hvad hun ville, men fulgte med, ganske rede til en hvilken som helst spøg, hun måtte have planlagt for dem.

8. Jasper

Hun førte dem op til nordgalleriet, og idet hun standsede foran døren, sagde hun muntert: "Spøgelset – eller spøgelserne, rettere sagt, for der var to – som skræmte Patty, var sir Jasper og mig, som var truffet sammen for at drøfte visse vigtige sager, der angik mr. Treherne. Hvis De har lyst til at se ånder, så skal vi gerne spille dem igen og overbevise Dem om vor magt."

"Udmærket, så lad os da gå ind og få en spøgelsesdans, som en passende afslutning på vor lille fest," svarede Rose, mens de gik i rad og række ind i den lange sal.

I det samme øjeblik slog det store ur tolv, og alle stod stille for at byde det gamle år farvel. Sir Jasper var den første til at sige noget; han var vred på mrs. Snowdon, og dog taknemmelig mod hende, for at gøre en spøg for andre af det, der for ham havde været dyb alvor. Han ville skjule sin ærgrelse under en munter maske, og havde grebet Rose om livet for at føre an i en vals, som hun havde foreslået, idet han sagde: "Kom, alle sammen, og dans det nye år ind," da et skrig fra Octavia standsede ham, og da han vendte sig om, så han hende stå bleg og skælvende, pegende mod den fjerneste ende af salen.

Otte smalle gotiske vinduer gennembrød hver af murene i galleriet. Fuldmånen sendte sit sølverne lys ind gennem dem på den østlige side, og dannede brede bjælker af lys over gulvet. Der var ikke tændt op i nogen af kaminerne nu, og hvor månelyset ikke faldt, lå salen i dybt mørke. Da Octavia skreg, så de alle i samme retning, og de så alle ganske tydeligt en høj,

mørk skikkelse bevæge sig lydløst over den anden lysbjælke langt nede i den anden ende af salen.

"Er dette en eller anden spøg fra din side?" spurgte sir Jasper mrs. Snowdon, da skikkelsen forsvandt ind i skyggen.

"Nej, på min ære, jeg ved intet om det! Jeg ville kun dæmpe Octavias overtroiske frygt ved at vise hende vores narrestreger," lød det hviskende svar, idet mrs. Snowdons kinder blegnede og hun gik tættere hen til Jasper.

"Hvem dér?" råbte Treherne i en befalende tone.

Der kom intet svar, men et svagt, koldt åndedrag syntes at sukke under det hvælvede loft, mens den mørke skikkelse krydsede den tredje stribe månelys. En mærkværdig ærefrygt lagde sig over dem alle, og ingen talte, men stod bomstille og fulgte skikkelsens bevægelse. Den kom nærmere og nærmere, med lydløse skridt, og da den nåede det sjette vindue, var dens omrids helt tydelige. En høj, mager skikkelse, klædt helt i sort, med en rosenkrans hængende fra bæltet og et mørkt skæg, som halvt skjulte ansigtet.

"Abbedens genfærd, og glimrende fremstillet," sagde Annon med et forsøg på at le, som fejlede ynkeligt, for atter sukkede den kolde vind gennem salen og fik dem alle til at skælve.

"Tys!" hviskede Treherne og trak Octavia ind til sig med en beskyttende gestus.

Endnu en gang kom spøgelset til syne og forsvandt, og mens de ventede på, at det skulle krydse den sidste lysstribe, som lå mellem det og dem, gik mrs. Snowdon frem til kanten af den skygge, hvori de stod, ligesom for at møde genfærdet alene. Så kom det ud af mørket, og stod stille i månens fulde lys. Mrs. Snowdon, som stod nærmest, så dets ansigt først; hun faldt om

på stengulvet med et svagt skrig og dækkede øjnene med hænderne. Intet menneskeligt væsen havde nogensinde set ud som dette forfærdelige, huløjede, bleglæbede ansigt under hætten. De så det alle, og holdt vejret, idet skikkelsen langsomt hævede en mørk arm og med en indskrumpen finger pegede på sir Jasper.

"Tal, hvad du så end er, eller jeg skal snart få bevist, enten du er en mand eller en ånd!" råbte Jasper højt og gik et skridt fremad som for at gribe om den udstrakte arm, der syntes at true ham og ham alene.

Et iskoldt pust fejede gennem salen, og fantomet trak sig langsomt tilbage i skyggerne. Jasper løb efter det, men intet krydsede den næste lysstribe, og intet fandtes i skyggen. Som grebet af en pludselig indskydelse fo'r han ned gennem galleriet, blot for at finde alting tomt og øde, før han vendte tilbage med et højst mærkværdigt udtryk i ansigtet. Blanche var besvimet, og Annon bar hende ud af salen. Rose klamrede sig til mrs. Snowdon, og Octavia lænede sig op sin fætter med en inderlig hvisken: "Gudskelov, det ikke pegede på dig!"

"Er jeg dig da mere dyrebar end din broder?" hviskede han tilbage.

Der kom ikke noget hørligt svar, men en lille hånd trykkede uvilkårligt hans, skønt den anden var strakt ud mod Jasper, som kom hen til dem, hvid i ansigtet og skræmt, men tavs og beslutsom. Han lod, som om han tog let på det; tvang sig til smile og sige til mrs. Snowdon, idet han hjalp hende op: "Det er vist bare en af tyendets dumme streger; lad os ikke tænke mere på det. Kom, Edith, du er ikke helt dig selv!"

"Det var ikke noget menneskeligt væsen, Jasper; det ved du lige så godt som jeg. O, hvorfor bragte jeg dig dog herop for at møde dette varsel, som hjemsøger jeres hus!"

"Det er ligegyldigt; hvis min time er nær, ville ånden have fundet mig, uanset hvor jeg måtte være. Jeg tror ikke på den dumme fabel – jeg ler ad den, og trodser den. Kom med ned og drik på mit helbred i vin fra abbedens egen kælder."

Men ingen havde mod på mere lystighed, og da de fandt, at Annon allerede havde fortalt lady Treherne om synet, var de nødt til at fortælle hende hele historien; hendes urokkelige tro på det onde varsel gjorde dem blot yderligere urolige.

Efter hendes befaling blev hele huset gennemsøgt, tyendet krydsforhørt, og der blev ikke skyet noget for at prøve at finde ud af åndens identitet. Det var alt sammen forgæves; huset var ganske som det plejede, og der var ikke den tjener eller kammerpige, som ikke blegnede ved tanken om at gå op i galleriet ved midnatstid. På Myladys anmodning lovede alle, at man ikke ville berøre mysteriet yderligere, og man skiltes derpå endelig for at sove, hvis man da kunne.

De ansigter, som morgenen derpå samledes omkring morgenbordet, var meget alvorlige, og dybt ængstelige blikke rettedes mod sir Jasper, da han kom ind, for sent som han plejede, men med et usædvanligt muntert og tilfreds udtryk. Intet alvorligt gjorde nogensinde varigt indtryk på hans optimistiske naturel. Treherne havde langt mere udseende af en mand, der var ramt af skæbnen, han så bleg og træt ud, trods et lejlighedsvist glimt af lykke, når han så på Octavia. Han forfulgte Jasper som en skygge hele den morgen, til denne unge herres umådelige irritation, for både hans moder og søster

hang også over ham med udtryk af dårligt skjult ængstelse. Hen på eftermiddagen var hans tålmodighed slut, og han gjorde åbenlyst oprør med den blide vagt, man holdt over ham. Idet han ringede efter sin hest, sagde han beslutsomt: "Jeg er dødtræt af den højtidelighed, der gennemsyrer hele huset i dag; jeg vil ride ud og tage mig en rask galop, inden jeg helt taber humøret."

"Kom med mig ud i min ponyvogn, Jasper. Jeg har ikke været ude at køre sammen med dig i lange tider, og det ville glæde mig så meget," sagde Mylady og holdt fast i ham.

"Mrs. Snowdon ser ud, som om hun kunne have behov for at opfriske sine rosenkinder, og ponyvognen er lige noget for hende, så jeg vil gladelig overlade min plads til hende," svarede han leende og tvang sin moder til at give slip.

"Så tag pigerne med ud en tur i kareten. Vi kunne alle godt bruge lidt frisk luft, og du er den bedste kusk, vi kender. Vær nu galant og sig Ja, kære."

"Nej, ellers tak, Tavie, det går ikke. Rose og Blanche sover begge to, og du er ved at dø efter at gøre det samme efter i nat. Som mand og broder beder jeg dig inderligt om at gøre det, og lade mig ride, som det passer mig."

"Hvis du nu spurgte Annon om at tage med dig –" begyndte Treherne med velspillet ligegyldighed, men sir Jasper rynkede panden og vendte sig brat om mod ham og sagde halvt gnaven, halvt spøgefuld:

"Man skulle ved Gud tro, jeg var en lille dreng eller en baby efter den måde, I holder vagt over mig i dag. Hvis I tror, jeg har tænkt mig at leve i frygt for et eller andet uheld resten af livet, så tager I meget fejl. Spøgelse eller ikke spøgelse, jeg vil more

mig, så længe jeg kan; et kort og lystigt liv, det har jeg altid sagt, så nu farvel indtil middagen er på bordet."

De så efter ham, da han galoperede ned gennem alleen, og gik så hver til sit, stadig tyngede af en unævnelig forudanelse. Octavia gik ud i vinterhaven i den tanke at ville forfriske sig ved den beroligende stilhed, der hvilede over stedet, men Annon gjorde hende snart selskab, fuld af elskerens håb og frygt.

"Miss Treherne, jeg vover at komme for at høre mit svar. Skal mit nytår være lykkeligt eller trist?" spurgte han ivrigt.

"Tilgiv mig, hvis jeg giver Dem et uvelkomment svar, men jeg må sige sandheden, og derfor beklageligvis afslå den ære, De vil vise mig," sagde hun sørgmodigt.

"Tør jeg spørge hvorfor?"

"Fordi jeg ikke elsker Dem."

"Og De elsker Deres fætter," råbte han vredt, og holdt så inde for at iagttage hendes halvt bortvendte ansigt.

Hun vendte sig direkte til ham og svarede med den naturlige oprigtighed, der var hende egen: "Ja, jeg gør, og af mit ganske hjerte, og nu vil moder ikke hindre mig mere, for Maurice har frelst mit liv og jeg er fri til at give det hen til ham."

"Lykkelige mand; jeg ville ønske, jeg var en krøbling!" sukkede Annon. Derpå tilføjede han hjerteligt i et mandigt forsøg på at vise sig retfærdig og storsindet: "Sig ikke mere; han fortjener Dem; jeg ønsker ikke noget offer til pligten; jeg viger og går min vej, og beder Himlen velsigne Dem nu og for altid."

Han kyssede hendes hånd og forlod hende for at opsøge Mylady og sige farvel, for ingen overtalelser kunne nu holde på ham. Han efterlod en note til sir Jasper og tog hastigt afsted, til

stor lettelse for Treherne og Roses dybe fortrydelse; hun vedblev dog at leve i håbet om at få et nyt forsøg senere på sæsonen.

"Der kommer Jasper, sund og rask, mama!" råbte Octavia en times tid eller to senere, da hun sluttede sig til sin moder på terrassen, hvor Mylady havde vandret rastløs frem og tilbage lige siden hendes søn var redet ud.

Med et smil af dyb lettelse vinkede hun med lommetørklædet, idet han kom op gennem indkørslen, og da han fik øje på hende, besvarede han hendes vinken med hatten i hånden. Han stod som regel af foran den store indgang til hallen, men et pludseligt indfald fik ham til at ride hen langs muren under terrassen, for han var en glimrende rytter, og mrs. Snowdon så på ham fra vinduet. Som han nærmede sig, flygtede påfuglene skrigende, og en af dem fløj op foran hestens øjne i det øjeblik, dens herre var i begreb med at sidde af. Det livlige dyr blev forskrækket, sprang halvvejs op ad den brede, lave trappe til terrassen, blev holdt tilbage, gled, faldt, og mand og hest rullede ned sammen.

De, der hørte det, glemte aldrig det skrig, der forlod lady Trehernes læber, da hun så faldet. Det bragte både gæster og tyende ud på terrassen, hvor de fandt Octavia desperat kæmpende med den skræmte hest, og Mylady siddende på stenen med sin søns blødende hoved i armene.

De bar det bevidstløse, knuste legeme ind, og forsøgte i flere timer alt, hvad videnskab og menneskelig kunnen var i stand til at udtænke for at frelse den unge mands liv. Men alle anstrengelser var forgæves, og da solen gik ned, lå sir Jasper døende. Endelig atter ved bevidsthed og i stand til at tale, så han omkring sig med et uroligt blik, og syntes at kæmpe med et

eller andet ønske, som overvandt hans smerter og holdt døden i skak.

"Maurice skal komme," sagde han endelig svagt.

"Kære dreng, jeg er lige her," svarede hans fætters stemme fra en stol i skyggen af de halvt tiltrukne gardiner.

"Altid i nærheden, når jeg har brug for dig. Du har hjulpet mig ud af mangen en knibe, men denne gang står det vist ikke i din magt," og et svagt smil gik over Jaspers læber, idet fortiden fløj gennem hans sind. Men smilet døde hen, og et støn af smerte undslap ham, da han pludselig råbte: "Hurtigt! Lad mig fortælle det, før det er for sent! Maurice vil aldrig gøre det, men hellere bære skammen hele sit liv, så at mit døde navn kan forblive uplettet. Hent Edith; hun skal høre sandheden."

Hun var snart hentet, og mens han lå i sin moders arme, med den ene hånd i sin fætters og den anden på sin søsters bøjede hoved, fortalte Jasper hurtigt den hemmelighed, der havde tynget ham i et år.

"*Jeg* gjorde det; *jeg* forfalskede min onkels underskrift, da jeg havde tabt så meget i spil, at jeg ikke vovede at fortælle moder det, eller ødelægge mere af min egen formue. Jeg bedrog Maurice og lod ham tro, at anvisningen var ægte; jeg fik ham til at indfri den og få pengene udbetalt, og da det hele var gået godt, troede jeg at være i sikkerhed. Men min onkel opdagede hemmeligheden, sagde intet, men da han troede at Maurice var falskneren, gjorde han ham arveløs. Jeg fandt ikke ud af det, før den gamle mand døde, og da var det for sent. Jeg tilstod for Maurice, og han tilgav mig. Han sagde, 'Jeg er hjælpeløs nu, og lukket ud fra verden, jeg har ikke noget at vinde eller tabe, og bliver snart glemt af alle dem, der engang kendte mig, så lad

mistanken om skam, hvis der skulle være nogen, klæbe til mig, og fortsæt dit liv, rig, lykkelig, hæderlig og uberørt af nogen skygge på dit navn.' Moder, jeg lod ham gøre det, uvidende som han var om, hvor mange der kendte til det og mente, at han var gerningsmanden."

"Tys, Jasper, lad det fare. Jeg kan bære det; jeg lovede din kære fader at være din trofaste ven hele livet, og jeg har ikke gjort andet end at holde mit ord."

"Det ved Gud, at du har, men nu er mit liv slut, og jeg kan ikke dø, før du er renset. Edith, jeg fortalte dig den halve sandhed, og du ville have brugt den imod ham, havde ikke en engel sendt denne pige for at røre dit hjerte. Du har gjort din del for at sone fortiden, lad nu mig gøre min. Moder, Tavie elsker ham, han har risikeret sit liv og sin ære for mig. Betal ham rigeligt igen, og giv ham denne."

Med en svag bevægelse forsøgte sir Jasper at lægge sin søsters hånd i Trehernes, mens han talte; mrs. Snowdon hjalp ham, og da Mylady bøjede hovedet i tavst samtykke, oplyste et lykkeligt smil den døendes ansigt.

"Endnu en tilståelse, og så er jeg rede," sagde han, og så op i ansigtet på den kvinde, han havde elsket så højt, som hans overfladiske natur tillod det. "Det var morskab for dig, Edith, men det var bitter alvor for mig, for jeg elskede dig, syndigt som det var. Bed din mand tilgive mig, og sig til ham, at det er bedre, at jeg skal dø, end leve for at ødelægge en god mands fred. Kys mig én gang, og gør ham lykkelig for min skyld."

Hun berørte hans kolde læber med angerfuld ømhed, og afgav i samme åndedrag et løfte om at adlyde den døendes bøn.

"Kæreste Tavie, Maurice, min broder, Gud velsigne jer begge. Farvel, moder. Han vil være dig en bedre søn end jeg har været." Derpå lo sir Jasper svagt, som om hans sorgløse sind levede til det sidste; han syntes at vinke en eller anden usynlig skikkelse til sig, og døde, idet han muntert sagde: "Nu, fader abbed, gå kun, jeg skal følge dig."

Et år senere fandt tre bryllupper sted på den samme dag og i den samme kirke. Maurice Treherne, nu en sund og rask mand, førte sin kusine til alteret. Frank Annon belønnede Blanches tålmodige belejring med en ubetinget overgivelse, og, til hans husholderske mrs. Grundys umådelige morskab, havde major Royston offentligt vedkendt sig, at han måtte give sig under den muntre Roses kommandantskab. Den tredobbelte bryllupsfest blev holdt i Treherne Abbey, og ingen uhyggelig gæst kastede sin skygge på festlighederne, for det nordlige galleri blev aldrig siden hjemsøgt af abbedens genfærd.

Om "Abbedens genfærd"

Forfatter: Louisa May Alcott (1832-1888).
Org.udgave: A. M. Barnard: *The Abbot's Ghost: or, Maurice Treherne's Temptation*, i *The Flag of Our Union*, Boston, 5.-26. januar 1867 (nr. 1-4/1867).
Oversat efter den amerikanske originaltekst af Kim N. Jensen (f. 1955).

ISBN 978-87-7628-419-0
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-717-8 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk